

Verordnungsblatt der Kaiserlich Deutschen Verwaltung in Polen

Dziennik rozporządzeń władz cesarsko - niemieckich w Polsce

Bezugspreis: vierteljährlich 1,50 Mk. — Anzeigenpreis: 30 Bfg. die viermal gespaltene, 45 mm breite Petit-Zeile. Annahmestelle für Anzeigen: Deutsche Buchdruckerei und Verlagsanstalt A.-G. in Posen.

Przedpłata ćwierćroczna 1,50 mk. Cena ogłoszeń 30 fen. za jednolamowy wiersz petytowy, 45 mm szeroki. Ogłoszenia przyjmują: Ostdeutsche Buchdruckerei und Verlagsanstalt A.-G. in Posen.

Posen, den 1. April 1915

Poznań, dnia 1. kwietnia 1915

Amtlicher Teil.

1.

Verordnung

betreffend die verbindliche Kraft der von der deutschen Verwaltung in Russisch-Polen erlassenen Verordnungen.

Die von der deutschen Verwaltung in Russisch-Polen erlassenen Verordnungen werden in deutscher und in polnischer Sprache veröffentlicht und erlangen, soweit in ihnen nicht ein anderer Termin für das Inkrafttreten vorgeschrieben ist, verbindliche Kraft mit dem Ablauf des dritten Tages nach dem Tage, an dem das betreffende Stück des Verordnungsblattes ausgegeben worden ist.

Hauptquartier, den 21. März 1915.

Oberbefehlshaber Ost.

von Hindenburg,
General-Feldmarschall.

2.

Unter Aufhebung aller bisherigen Bestimmungen über den Grenzverkehr zwischen Rußland links der Weichsel und Deutschland wird folgendes angeordnet:

I. Grenzverkehr von Menschen.

1. Der Verkehr von Menschen über die Grenze ist ohne Genehmigung untersagt.
2. Die Genehmigung zur Grenzüberschreitung darf nur in Ausnahmefällen, nur auf Zeit und in der Regel nur auf Grund eines Passes erteilt werden, welcher den Bestimmungen der Kaiserlichen Verordnung vom 16. Dezember 1914 — Reichs-Gesetzbl. Nr. 115 S. 521 — entspricht.
3. Die Pässe werden für Inländer von den hierfür zuständigen inländischen Behörden — Polizeipräsident, Polizeidirektor, Landrat oder Polizeiverwaltung freier Städte — erteilt.
4. Für Ausländer, denen die Beschaffung eines Passes nicht möglich ist, kann von den Passbehörden auf Grund amtlicher Papiere oder sonstiger glaubwürdiger Unter-

Część rządowa.

1.

Rozporządzenie

dotyczące mocy zobowiązującej rozporządzeń, wydanych przez niemiecką administracyę w Polsce rosyjskiej.

Rozporządzenia, wydane przez niemiecką administracyę w Polsce rosyjskiej, ogłasza się w języku niemieckim i polskim. Rozporządzenia, o ile w nich nie jest przepisany inny termin do wejścia w życie, zobowiązują z upływem trzeciego dnia po dniu, w którym wydany będzie odnośny numer dziennika rozporządzeń.

Główna kwatera, dnia 21. marca 1915 r.

Naczelný wódz na wschodzie

von Hindenburg,
general-feldmarszałek.

2.

Po zniesieniu wszystkich dotychczasowych przepisów o komunikacyi granicznej pomiędzy Rosyą po lewej stronie Wisły z Niemcami rozporządza się, co następuje:

I. Komunikacya graniczna dla ludzi.

1. Komunikacya przez granicę dla ludzi jest bez zezwolenia zakazana.
2. Pozwolenie przekroczenia granicy może być udzielone tylko w wypadkach wyjątkowych, tylko czasowo, zasadniczo tylko na podstawie paszportu, który odpowiada przepisom cesarskiego rozporządzenia z dnia 16. grudnia 1914 r. — karta ustawy Rzeszy nr. 115 str. 521.
3. Paszporty dla krajowców udzielają kompetentne do tego władze krajowe — prezydent policyi, dyrektor policyi, landrat lub administracya policyjna niepowiatowych miast.
4. Dla cudzoziemców, którym wystarcanie się o paszport jest niemożliwe, władze paszportowe na mocy urzędowych papierów lub innych wiarogodnych podkładek

lagen eine Legitimationsurkunde ausgestellt werden, welche als Ausweis im Sinne des § 2 Absatz 2 der Kaiserlichen Verordnung vom 16. Dezember 1914 gilt. Diese Urkunde muß den Anforderungen des § 3 Absatz 1 der Verordnung entsprechen.

5. Für die Genehmigung sind die beigegeführten Formulare zu benutzen.
6. Zur Erteilung der Genehmigung, soweit es sich um die Überschreitung der Grenze von Deutschland nach Rußland handelt, sind zuständig die stellvertretenden Generalkommandos, die Stappenbehörden und der Chef der Zivilverwaltung beim Oberbefehlshaber Ost.
Die stellvertretenden Generalkommandos und die Stappenbehörden sind befugt, die Berechtigung zur Aufstellung der Genehmigungsausweise auf andere geeignete Dienststellen zu übertragen, sofern der Aufenthalt in Rußland die Dauer einer Woche nicht übersteigt.
7. Russen, die in ihre Heimat über die deutsch-russische Grenze zurückkehren wollen, bedürfen hierzu der Genehmigung des Oberbefehlshabers Ost. Diese Genehmigung darf nur erteilt werden, soweit das in deutsche Verwaltung genommene Gebiet in Frage kommt. Saisonarbeiter sind von der Rückkehr ausgeschlossen.
8. Zur Erteilung von Genehmigungen zur Grenzüberschreitung von Rußland nach Deutschland sind die Stappenbehörden und der Chef der Zivilverwaltung beim Oberbefehlshaber Ost zuständig. Diese sind befugt, die Berechtigung auf andere geeignete Dienststellen zu übertragen, sofern die Dauer der Genehmigung den Zeitraum von einer Woche nicht übersteigt.
9. Zur Erteilung von Pässen, auf Grund deren die Genehmigung zur Grenzüberschreitung von Rußland nach Deutschland gegeben werden kann, sind der Chef der Zivilverwaltung beim Oberbefehlshaber Ost und die Kreischefs bzw. der Polizeipräsident von Lodz zuständig.
10. Für die Post- und Telegraphenbeamten, sowie für die Telegraphenarbeiter treten die von der vorgesetzten Postbehörde ausfertigten Ausweiskarten, für die Eisenbahnbeamten die von Amts wegen ausgestellten Freifahrtsscheine oder sonstige dienstliche Ausweise an die Stelle der durch die Kaiserliche Verordnung vom 16. Dezember 1914 vorgeschriebenen Pässe. Eine besondere Genehmigung zum Grenzübertritt ist für diese Beamten nicht erforderlich.
11. Die von der Zivilverwaltung beim Oberbefehlshaber Ost beschäftigten Beamten und sonstige Bediensteten dürfen auf Grund der ihnen von dem Chef der Zivilverwaltung ausgestellten Legitimationen jederzeit die Grenze überschreiten.
12. Arbeiter, die von deutschen Unternehmern angeworben, auf Grund besonders erteilter Erlaubnis der Zivilverwaltung beim Oberbefehlshaber Ost in geschlossenen Trupps die Grenze überschreiten, bedürfen weder Pässe noch Grenzüberschreitungsausweise. In diesen Fällen ist die Überschreitung der Grenze gestattet, wenn der Begleiter des Transportes mit einer vom Chef der Zivilverwaltung beim Oberbefehlshaber Ost oder dessen nachgeordneten Organen ausgestellten Legitimation ausgerüstet ist, welche die Zahl und die Namen der von ihm über die Grenze zu führenden Arbeiter enthält.

Arbeiter, welche von der deutschen Arbeiterzentrale angeworben sind, werden unter Bewachung den Grenzämtern der Arbeiterzentrale zugeführt und dort mit Inlandslegitimationen ausgerüstet.

13. Arbeiter, die im oberösterreichischen Industriebezirk im festen Arbeitsverhältnis stehen, dürfen die Grenze ohne Paß und Ausweis überschreiten, wenn sie mit einem auf den Namen des Inhabers und der Angabe

mogą wystawić dokument legitymacyjny, który ma wartość wykazu w myśl § 2 ust. 2 cesarskiego rozporządzenia z dnia 16. grudnia 1914 r. Dokument ten musi odpowiadać wymogom § 3 ust. 1 rozporządzenia.

5. Przy pozwoleniu posługiwać się należy dołączonymi formularzami.
6. Do udzielenia pozwolenia, o ile chodzi o przekroczenie granicy z Niemiec do Rosyi, są kompetentni zastępcze komendy generalne, władze etapowe i szef administracji cywilnej przy naczelnym wodzu na wschodzie.
Zastępcze generalne komendy i władze etapowe są upoważnione do przekazania prawa dla wystawiania pozwoleń na inne odpowiednie urzędy służbowe, o ile pozwolenie na pobyt w Rosyi nie przekroczy tygodnia.
7. Rosyanie, którzy do swej ojczyzny chcą powrócić przez granicę niemiecko-rosyjską, potrzebują w tym celu pozwolenia od naczelnego wodza na wschodzie. Pozwolenie takie może być tylko wtedy udzielone, o ile w rachubę wchodzi obszar, znajdujący się pod niemiecką administracją. Robotnicy sezonowi są od powrotu wykluczeni.
8. Do udzielenia pozwoleń dla przekroczenia granicy z Rosyi do Niemiec są kompetentni władze etapowe i szef administracji cywilnej przy naczelnym wodzu na wschodzie. Są oni upoważnieni do przekazania prawa tego na inne odpowiednie urzędy służbowe, o ile pozwolenie nie przekracza okresu jednego tygodnia.
9. Do udzielenia paszportów, na mocy których udzielone być może pozwolenie do przekroczenia granicy z Rosyi do Niemiec, są kompetentni szef administracji cywilnej przy naczelnym wodzu na wschodzie i szefowie powiatowi, względnie prezydent policyi w Łodzi.
10. Dla urzędników pocztowych i telegraficznych, jako też dla robotników telegraficznych sporządzone przez przełożoną władzę pocztową karty wykazowe, dla urzędników kolejowych wystawione w drodze urzędowej wolne bilety przejazdowe lub podobne wykazy służbowe zastępują paszporty, przepisane cesarskiem rozporządzeniem z 16. grudnia 1914 r. Osobnego pozwolenia do przekroczenia granicy dla tych urzędników nie potrzeba.
11. Zatrudnionym przez administracją cywilną przy naczelnym wodzu na wschodzie urzędnikom i innym służbę pełniącym na podstawie wystawionych przez szefa administracji cywilnej legitymacji wolno każdego czasu granicę przekroczyć.
12. Robotnicy, którzy przez niemieckich przedsiębiorców zgodzeni, na podstawie specjalnie udzielonego pozwolenia administracji cywilnej przy naczelnym wodzu na wschodzie w zwartych grupach granicę przekraczają, nie potrzebują ani paszportów, ani wykazów do przekroczenia granicy. W takich wypadkach jest przekroczenie granicy dozwolone, jeżeli konwojujący transport zaopatrzony jest w wystawioną przez szefa administracji cywilnej przy naczelnym wodzu na wschodzie lub przez temuż podporządkowane organy legitymację, która zawiera liczbę i nazwiska robotników, prowadzonych przez niego przez granicę.
Robotnicy, zgodzeni przez niemiecką centralę robotniczą, pod strażą doprowadzeni będą do urzędów granicznych centrali robotniczej i tam zaopatrzeni w legitymacje krajowe.
13. Robotnicy, którzy w górnośląskim obwodzie przemysłowym znajdują się w stałych stosunkach roboczych, mogą granicę przekraczać bez paszportu i wykazu, jeżeli od przedsiębiorstwa przemysłowego, które ich zatrudnia, posiadają przez władzę policyjną lub land-

des Grenzüberganges versehenen amtlich von der Polizeibehörde oder dem Landrat des Betriebssortes beglaubigten Ausweise des industriellen Unternehmens, das sie beschäftigt, ausgestattet sind. Diese Ausweise sind wöchentlich zu erneuern.

14. Die Anwerbung aller Arbeiter in Russisch-Polen darf nur durch Personen erfolgen, die hierzu die schriftliche Genehmigung der zuständigen Kreischefs erhalten haben.
15. Für Erteilung der Genehmigung zum Überschreiten der Grenze von Russland nach Deutschland sind die von dem Chef der Zivilverwaltung festgesetzten Gebühren zu erheben und an die Kasse der Zivilverwaltung abzuführen.

Die Höhe der Gebühren wird noch mitgeteilt werden.

Grenzüberschreitungsausweise für Arbeiter sind abgabenfrei.

II. Grenzverkehr mit Waren.

1. Der Ausfuhrverkehr aus Russland über die deutsche Grenze ist unterjagt. Ausgenommen von diesem Verbote sind:
 - a) Geflügel jeder Art, nachdem die Seuchenfreiheit amtstierärztlich festgestellt ist,
 - b) Eier, Milch und Butter,
 - c) frisches Fleisch, Wurst, Schinken, Speck bis zu einem Gewicht von 10 Pfund, Mehl bis zu einem Zentner,
 - d) Gemüse, Tee, Zucker, Zuckerwaren, Salz und Petroleum.
2. Der Gesellschaft „Wareneinfuhr“ aus Posen wird das Recht zugestanden, Waren aller Art, insbesondere Getreide, Mehl und sonstige für die Heeresverwaltung und die Volkswirtschaft erforderlichen nützlichen Gegenstände nach dem für die Gesellschaft maßgebenden Gesellschaftsvertrage und ihrer Geschäftsanweisung von Russland nach Deutschland einzuführen.
3. Die Einfuhr von Waren nach Russland ist im allgemeinen unterjagt.
4. Waren, deren Ausfuhr vom Bundesrat unterjagt ist, dürfen zur Ernährung der Zivilbevölkerung nur in Fällen dringendster Not von den Militärbehörden auf Grund einer von der Zivilverwaltung beim Oberbefehlshaber Ost aufgestellten Bedarfsnachweisung eingeführt werden. Lebensmittel, die von den Militärbehörden für die Zivilbevölkerung eingeführt werden, sind regelmäßig den Kreischefs bzw. dem Polizeipräsidenten von Lodz zur Verfügung zu stellen, welche deren sachgemäße Verteilung aufs Genaueste zu überwachen und eine wucherische Ausnützung zu verhindern haben.
5. Waren, deren Ausfuhr vom Bundesrat nicht unterjagt ist, können mit Genehmigung der Gesellschaft „Wareneinfuhr“ oder mit Genehmigung des Chefs der Zivilverwaltung von Deutschland nach Russland eingeführt werden.
6. Die Ausfuhr von Pferden und Kleinvieh aus Russland nach Deutschland ist verboten, soweit sie nicht mit Genehmigung staatlicher Behörden*) stattfindet. Pferde dürfen die Grenze nur nach vorausgegangener Quarantäne überschreiten.

III.

Zu widerhandlungen gegen diese Anordnung unterliegen der Bestrafung nach § 9 b des Gesetzes vom 4. Juni 1851.

*) Gemäß nachträglich erlassener Ausführungsbestimmungen des Herrn Oberbefehlshabers Ost sind unter den „staatlichen Behörden“ bei Ziffer 6 II die Kreischefs und Polizeipräsidenten im Verwaltungsgebiet zu verstehen.

rata miejscowości zatrudnienia urzędowo uwierzytelniony wykaz na nazwisko właściciela i przy podaniu punktu przejścia przez granicę. Wykazy te winny być co tydzień odnawiane.

14. Werbowanie wszelkich robotników w Polsce rosyjskiej dozwolone jest tylko osobom, które na to otrzymały piśmienne pozwolenie od kompetentnych szefów powiatowych.
15. Za udzielenie pozwolenia do przekroczenia granicy z Rosji do Niemiec pobiera się opłaty, ustanowione przez szefa administracji cywilnej, i oddaje je do kasy administracji cywilnej.

Wysokość opłat będzie jeszcze podana.

Wykazy do przekroczenia granicy dla robotników są wolne od opłat.

II. Graniczny ruch towarowy.

1. Ruch wywozowy z Rosji przez granicę niemiecką jest zakazany. Wyjątek w zakazie tym stanowią:
 - a) drób wszelkiego rodzaju po urzędowym stwierdzeniu weterynaryjnym, że jest wolny od zarazy,
 - b) jaja, mleko i masło,
 - c) świeże mięso, kiełbasy, szynka, słonina do 10 funtów, mąka do centnara,
 - d) warzywo, herbata, cukier, towary cukrowe, sól i petroleum.
2. Towarzystwu „Wareneinfuhr“ (dowóz towarów) z Poznania przyznaje się prawo do sprowadzania z Rosji do Niemiec towarów wszelkiego rodzaju, mianowicie zboża, mąki i innych potrzebnych dla administracji wojskowej i gospodarstwa krajowego pożytecznych artykułów, na podstawie miarodawczego dla towarzystwa kontraktu i jego zleceń handlowych.
3. Dowóz towarów do Rosji na ogół jest zakazany.
4. Towary, których wywóz do Rosji przez Radę związkową jest zakazany, dla wyżywienia ludności cywilnej tylko w wypadkach najgwałtowniejszej potrzeby mogą być sprowadzone przez władze wojskowe na mocy wygotowanego przez administrację cywilną przy naczelnym wodzu na wschodzie wykazu tej potrzeby. Artykuły żywności, przez władze wojskowe dla ludności cywilnej sprowadzone, regularnie winny być oddane do dyspozycji szefom powiatowym względnie prezydentowi policyi w Łodzi, którzy mają obowiązek czuwać nad stosownie do okoliczności najdokładniejszym rozdziałem i przeszkodzić lichwiarskiemu wyzyskowi.
5. Towary, których wywóz przez Radę związkową nie jest zakazany, za pozwoleniem towarzystwa „Wareneinfuhr“ (dowóz towarów) lub za pozwoleniem szefa cywilnej administracji mogą być z Niemiec do Rosji sprowadzone.
6. Wywóz koni i zwierząt kopytkowych z Rosji do Niemiec jest zakazany, o ile nie odbywa się za zezwoleniem władz*) państwowych.

Konie granicę mogą przekraczać tylko za poprzednią kwarantana.

III.

Wykraczający przeciwko temu rozporządzeniu podlegają karze na podstawie § 9 b ustawy z 4. czerwca 1851 r.

*) Podług dodatkowo wydanych postanowień wykonawczych Pana naczelnego wodza na wschodzie rozumieć należy pod „władzami państwowymi“ przy cyfr. 6 naczelników powiatowych i prezydentów policyi na obszarze administracyjnym.

Vorstehende Anordnungen treten am 10. Februar 1915 in Kraft.

Posen, den 2. Februar 1915.

von Hindenburg,

General-Feldmarschall,

Befehlshaber der gesamten deutschen Streitkräfte im Osten.

3.

Verordnung

für das unter deutscher Verwaltung stehende Gebiet von Russisch-Polen betreffend Einführung des Gregorianischen Kalenders und der mitteleuropäischen (deutschen) Zeit sowie Aufhebung der sogenannten Galatage.

§ 1.

Die Kalenderzeit wird nach dem Gregorianischen Kalender (neuer Stil) gerechnet.

§ 2.

Die Tageszeit wird nach der mitteleuropäischen (deutschen) Zeit gerechnet.

§ 3.

Das Verbot der russischen Regierung, an den sogenannten „Galatagen“ Amtshandlungen vorzunehmen, wird aufgehoben.

§ 4.

Diese Verordnung tritt am 1. April 1915 in Kraft.

Hauptquartier, den 21. März 1915.

Oberbefehlshaber Ost.

von Hindenburg,

Generalfeldmarschall.

4.

Verordnung

für das unter deutscher Verwaltung stehende Gebiet von Russisch-Polen betreffend Aufhebung des von der russischen Regierung erlassenen Zahlungsverbotes.

§ 1.

Das von der Kaiserlich Russischen Regierung erlassene Verbot: „Der Auszahlung und Überweisung von Geldsummen, Wertpapieren, Gold, Platin und jeglicher Art von Edelmetallen an außerhalb Rußlands befindliche Anstalten und Gesellschaften sowie auch an Staatsangehörige Österreich-Ungarns und Deutschlands“ wird aufgehoben.

§ 2.

Die Verordnung tritt am 1. April 1915 in Kraft.

Hauptquartier, den 21. März 1915.

Oberbefehlshaber Ost.

von Hindenburg,

Generalfeldmarschall.

5.

Verordnung

für das unter deutscher Verwaltung stehende Gebiet von Russisch-Polen betreffend das Verbot von Zahlungen nach feindlichen Staaten.

§ 1.

Für das unter deutscher Verwaltung stehende Gebiet von Russisch-Polen ist bis auf weiteres verboten, Zahlungen nach Großbritannien und Irland oder den britischen

Powyzsze zarządzenia wchodzą w życie z dniem 10. lutego 1915 r.

Poznań, dnia 2. lutego 1915 r.

von Hindenburg

general-feldmarszałek

naczelný wódz wszystkich niemieckich

sił zbrojnych na wschodzie.

3.

Rozporządzenie

dotyczące zaprowadzenia kalendarza Gregoryjańskiego i czasu średnioeuropejskiego (niemieckiego), jako też zniesienia tak zwanych galówek dla obszarów Polski rosyjskiej, podlegających niemieckiej administracji.

§ 1.

Czas kalendarzowy oblicza się podług kalendarza Gregoryjańskiego (nowego stylu).

§ 2.

Porę dzienną liczy się podług czasu średnioeuropejskiego (niemieckiego).

§ 3.

Znosi się zakaz rządu rosyjskiego, dotyczący nie podejmowania czynności urzędowych podczas tak zwanych „galówek“.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. kwietnia 1915 r.

Główna kwatera, dnia 21. marca 1915 r.

Naczelný wódz na wschodzie

von Hindenburg,

general-feldmarszałek.

4.

Rozporządzenie

dotyczące zniesienia zakazu płatności, wydanego przez rząd rosyjski, dla obszarów Polski rosyjskiej, podlegających niemieckiej administracji.

§ 1.

Znosi się zakaz, wydany przez rząd rosyjski: „Wypłacania i pizekazywania kwot pieniężnych, papierów wartościowych, złota, platyny zakładom i stowarzyszeniom, znajdującym się po za obrębem Rosyi, jako też obywatelom Austro-Węgier i Niemiec.“

§ 2.

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1. kwietnia 1915.

Główna kwatera, dnia 21. marca 1915.

Naczelný wódz na wschodzie

von Hindenburg

general-feldmarszałek.

5.

Rozporządzenie

dotyczące zakazu placenia w państwach nieprzyjacielskich na obszarach Polski rosyjskiej, podlegających niemieckiej administracji.

§ 1.

Na obszarach Polski rosyjskiej, podlegających niemieckiej administracji, aż do dalszego zarządzenia nie

Kolonien und auswärtigen Besitzungen, nach Frankreich, den französischen Kolonien und Schutzgebieten, sowie nach Rußland mittelbar oder unmittelbar in bar, in Wechseln oder Schecks, durch Überweisung oder in sonstiger Weise zu leisten, sowie Geld oder Wertpapiere mittelbar oder unmittelbar nach den bezeichneten Gebieten abzuführen oder zu überweisen.

Leistungen zur Unterstützung von Deutschen bleiben gestattet.

§ 2.

Gestattet sind alle Arten von Zahlungen im Sinne des § 1 nach den russischen Gebieten, die von deutschen oder österreichisch-ungarischen Truppen besetzt sind.

§ 3.

Schon entstandene oder noch entstehende vermögensrechtliche Ansprüche solcher natürlicher oder juristischer Personen, die in den im § 1 bezeichneten Gebieten ihren Wohnsitz oder Sitz haben, gelten vom 31. Juli 1914 an, oder wenn sie erst an einem späteren Tage zu erfüllen sind, von diesem Tage an bis auf weiteres als gestundet. Für die Dauer der Stundung können Zinsen nicht gefordert werden. Rechtsnachfolgen, die sich nach den bestehenden Gesetzen und Verträgen in der Zeit vom 31. Juli 1914 bis zum Inkrafttreten dieser Verordnung aus der Nichterfüllung ergeben haben, gelten als nicht eingetreten.

Die Stundung wirkt auch gegen jeden Erwerber des Anspruchs, es sei denn, daß der Erwerb vor dem 31. Juli 1914, oder, wenn der Erwerber in Deutschland oder den okkupierten Gebieten Russisch-Polens seinen Wohnsitz oder Sitz hat, vor dem Inkrafttreten dieser Verordnung stattgefunden hat. Dem Erwerber des Anspruchs steht gleich, wer durch dessen Erfüllung einen Erstattungsanspruch erlangt hat.

§ 4.

Der Schuldner kann sich dadurch befreien, daß er die geschuldeten Beträge oder Wertpapiere bei der Kasse der Zivilverwaltung für Rechnung des Berechtigten hinterlegt.

§ 5.

Bei Wechseln, bei denen zur Zeit des Inkrafttretens dieser Verordnung die Frist für die Vorlage zur Zahlung und für die Protesterhebung wegen Nichtzahlung noch nicht abgelaufen und Protest noch nicht erhoben ist, wird durch das Zahlungsverbot und die Stundung die Zeit, zu der die Vorlage zur Zahlung und die Protesterhebung wegen Nichtzahlung zulässig und erforderlich ist, bis nach dem Außerkrafttreten dieser Verordnung hinausgeschoben. Die Frist, innerhalb deren die Vorlage und die Protesterhebung nach dem Außerkrafttreten zu erfolgen hat, bestimmt der Chef der Zivilverwaltung.

Die Vorschriften des § 1 finden entsprechende Anwendung auf Schecks, bei denen die Zeit, innerhalb deren sie zur Zahlung vorzulegen sind, bei dem Inkrafttreten dieser Verordnung noch nicht abgelaufen ist.

§ 6.

Die Vorschriften der §§ 1 und 3 bis 5 finden keine Anwendung, wenn es sich um eine in Deutschland oder den okkupierten Gebieten Russisch-Polens erfolgende Erfüllung von Ansprüchen handelt, die für die in § 2 bezeichneten natürlichen oder juristischen Personen im Betriebe ihrer in Deutschland oder den okkupierten Gebieten Russisch-Polens unterhaltenen Niederlassungen entstanden sind. Die Vorschriften der §§ 3 und 4 finden jedoch Anwendung, wenn es sich um Rückgriffsansprüche der bezeichneten Personen wegen der Nichtannahme oder Nichtzahlung eines außerhalb Deutschlands oder den okkupierten Gebieten Russisch-Polens zahlbaren Wechsels handelt.

§ 7.

Wer wissentlich der Vorschrift des § 1 zuwiderhandelt, wird mit Gefängnis bis zu 3 Jahren und mit Geldstrafe

wolno skutecznie zapłać do Wielkiej Brytanii i Irlandyi, lub do brytyjskich kolonii i zagranicznych posiadłości, do Francyi, kolonii francuskich i krajów, znajdujących się pod opieką Francyi, jako też do Rosyi pośrednio lub bezpośrednio w gotówce, w wekslach lub czekach, w formie przekazywania lub w jakibądź inny sposób, jak również nie wolno wysyłać lub przekazywać pieniędzy lub papierów wartościowych pośrednio lub bezpośrednio do wymienionych krajów.

Wpłaty celem udzielania wsparcia dla Niemców są dozwolone.

§ 2.

Dozwolone są wszelkiego rodzaju zapłaty w myśl § 1 do rosyjskich obszarów, obsadzonych przez wojska niemieckie lub austro-węgierskie.

§ 3.

Już powstałe lub mające powstać prawno-majątkowe pretensje osób fizycznych lub jurystycznych, mieszkających lub przebywających na obszarach, oznaczonych w § 1, od 31. lipca 1914 r., albo jeżeli dopiero w dniu późniejszym miały być uiszczone, od dnia tego aż do dalszego zarządzenia uważane są za prolongowane. Za czas prolongaty procentów żądać nie można. Za niebyłe uważa się następstwa prawne, jakie wyniknęły z nieuiszczenia podług istniejących ustaw i kontraktów w czasie od 31. lipca 1914 r. aż do wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Prolongata ważna jest także wobec każdego nabywcy pretensyi, chyba że nabycie nastąpiło przed 31. lipca 1914 r., albo, gdy nabywca mieszka lub przebywa w Niemczech lub okupowanych obszarach Polski rosyjskiej, nabycie miało miejsce przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia. Z nabywcą pretensyi jest równorzędny, kto przez jej uiszczenie uzyskał prawo zwrotu należności.

§ 4.

Dłużnik może się uwolnić w ten sposób, że dłużne kwoty lub papiery wartościowe złoży w depozycie w kasie administracyi cywilnej na rachunek uprawnionego.

§ 5.

Przy wekslach, przy których w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia termin prezentowania do zapłacenia i podania do protestu skutkiem niezapłacenia jeszcze nie upłynął i protest jeszcze nie został zgłoszony, z powodu zakazu płacenia i prolongaty odracza się aż po usunięciu niniejszego rozporządzenia czas, do którego winno było nastąpić prezentowanie do zapłacenia i zgłoszenie protestu. Termin, w ciągu którego prezentowanie winno nastąpić po zniesieniu, oznacza naczelnik administracyi cywilnej.

Przepisy § 1 znajdują odpowiednie zastosowanie do czeków, przy których w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia nie upłynął jeszcze czas, w ciągu którego winny być prezentowane do zapłacenia.

§ 6.

Przepisy §§ 1 i 3—5 nie będą stosowane, jeżeli chodzi o mające nastąpić w Niemczech lub okupowanych obszarach Polski rosyjskiej uiszczenie pretensyi, które powstały dla osób fizycznych lub jurystycznych, oznaczonych w § 2, w przedsiębiorstwie lub filii, utrzymywanych w Niemczech lub okupowanych obszarach Polski rosyjskiej. Przepisy §§ 3 i 4 znajdują atoli zastosowanie, jeżeli chodzi o pretensje regresowe oznaczonych osób z powodu nieprzyjęcia lub niezapłacenia płatnego po za Niemcami lub okupowanymi obszarami Polski rosyjskiej weksla.

§ 7.

Kto świadomie wykracza przeciwko przepisowi § 1, karany będzie więzieniem aż do 3 lat i karą pieniężną

bis zu 40 000 Rubel oder mit einer dieser Strafen bestraft, sofern nicht nach anderen Strafgesetzen eine höhere Strafe verwirkt ist. Der Versuch ist strafbar.

§ 8.

Der Chef der Zivilverwaltung kann Ausnahmen von dem Verbote des § 1 zulassen.

§ 9.

Die Verordnung tritt am 1. April 1915 in Kraft.

Hauptquartier, den 21. März 1915.

Oberbefehlshaber Ost.

von Hindenburg,

Generalfeldmarschall.

6.

Verordnung

für das unter deutscher Verwaltung stehende Gebiet von Russisch-Polen betreffend Aufhebung des Moratoriums.

§ 1.

Für das unter deutscher Verwaltung stehende Gebiet von Russisch-Polen wird das von der Kaiserlich Russischen Regierung erlassene Moratorium aufgehoben und durch die nachstehenden Bestimmungen ersetzt.

§ 2.

In bürgerlichen Rechtsstreitigkeiten, die bei den ordentlichen Gerichten anhängig sind oder anhängig werden, kann das Prozessgericht auf Antrag des Beklagten eine mit der Verkündigung des Urteils beginnende Zahlungsfrist von längstens drei Monaten in dem Urteile bestimmen. Die Bestimmung ist zulässig, wenn die Lage des Beklagten sie rechtfertigt und die Zahlungsfrist dem Kläger nicht einen unverhältnismäßigen Nachteil bringt. Sie kann für den Gesamtbetrag oder einen Teilbetrag der Forderung erfolgen und von der Leistung einer nach freiem Ermessen des Gerichts zu bestimmenden Sicherheit abhängig gemacht werden.

Der Antrag ist nur zulässig, wenn Gegenstand des Rechtsstreits eine vor dem 31. Juli 1914 entstandene Geldforderung ist. Die tatsächlichen Behauptungen, die den Antrag begründen, sind glaubhaft zu machen.

Der Zinsenlauf wird durch die Bestimmung der Zahlungsfrist nicht berührt.

§ 3.

Der Schuldner ist befugt, unter Anerkennung der Forderung des Gläubigers diesen vor das Gericht, vor dem der Gläubiger seinen allgemeinen Gerichtsstand hat, zur Verhandlung über die Bestimmung einer Zahlungsfrist zu laden. In dem auf Antrag des Gläubigers zu erlassenden Anerkennungsurteil ist zugleich über die Bestimmung einer Zahlungsfrist zu erkennen. Die Vorschriften des § 1 sind entsprechend anzuwenden.

§ 4.

Das Gericht kann die Vollstreckung in das Vermögen des Schuldners auf dessen Antrag für die Dauer von längstens drei Monaten einstellen. Die Frist beginnt mit der Bekanntmachung des Beschlusses an den Schuldner. Die Vorschriften des § 2 Abs. 1 Satz 2, 3, Abs. 2 sind entsprechend anzuwenden.

Ist eine Zahlungsfrist bereits nach den §§ 2, 3 bestimmt worden, so findet § 4 Abs. 1 keine Anwendung.

§ 5.

Diese Verordnung tritt am 1. April 1915 in Kraft.

Hauptquartier, den 21. März 1915.

Oberbefehlshaber Ost.

von Hindenburg,

Generalfeldmarschall.

do 40 000 rubli, lub jedną z tych kar, o ile inne ustawy karne nie wyznaczają wyższej jeszcze kary. Usiłowanie jest karygodne.

§ 8.

Naczelnik administracji cywilnej może dopuścić wyjątki z zakazu § 1.

§ 9.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. kwietnia 1915 r.

Główna kwatera, dnia 21. marca 1915 r.

Naczelnny wódz na wschodzie

von Hindenburg,

generał-feldmarszałek.

6.

Rozporządzenie

dotyczące zniesienia moratorium dla obszarów Polski rosyjskiej, podlegających niemieckiej administracji.

§ 1.

Dla obszarów Polski rosyjskiej pod niemiecką administracją znosi się moratorium, wydane przez rząd cesarsko-rosyjski, i zastępuje następującymi postanowieniami:

§ 2.

W procesach cywilnych, jakie się toczą lub toczyć będą przed sądami, sąd procesowy na wniosek oskarżonego równocześnie z ogłoszeniem wyroku może oznaczyć odwołkę płatności na przeciąg najdłużej trzech miesięcy. Postanowienie jest dozwolone, jeżeli usprawiedliwia je położenie oskarżonego i jeżeli zwłoka płatności nie naraża skarżącego na niestósunkowo wielkie straty. Zwłoka nastąpić może dla ogólnej, lub częściowej kwoty pretensyi i może być zależną od dania pewności, którą sąd ustanawia podług własnego uznania.

Wniosek jest tylko dozwolony, jeżeli przedmiotem sporu prawnego jest pretensya pieniężna, która powstała przed 31. lipca 1914 r. Faktyczne dane, uzasadniające wniosek, winny być uwierzytelnione.

Postanowienie odwołki płacenia nie wstrzymuje biegu procentów.

§ 3.

Dłużnik, przy uznaniu pretensyi wierzyciela, ma prawo zaważać go przed sąd kompetentny na rozprawę w sprawie wyznaczenia zwłoki płacenia. W wyroku uznającym, który winien być wydany na wniosek wierzyciela, należy jednocześnie ustalić postanowienie zwłoki płacenia. Przepisy § 1 winny być odpowiednio zastosowane.

§ 4.

Sąd może wstrzymać egzekucyą na majątku dłużnika na jego wniosek na przeciąg najdłużej trzech miesięcy. Termin rozpoczyna się z chwilą powiadomienia dłużnika o uchwale. Przepisy § 2 ust. 1 zdanie 2, 3, ust. 2 winny być odpowiednio zastosowane.

Jeżeli zwłoka płatności już postanowioną została podług §§ 2, 3, natenczas § 4 ust. 1 nie znajduje zastosowania.

§ 5.

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1. kwietnia 1915 roku.

Główna kwatera, dnia 21. marca 1915 roku.

Naczelnny wódz na wschodzie.

von Hindenburg,

generał-feldmarszałek.

7.

Verordnung

für das unter deutscher Verwaltung stehende Gebiet von Russisch-Polen betreffend Verlängerung des Wechsel- und Scheckrechts.

§ 1.

Die Fristen für die Vornahme einer Handlung, deren es zur Ausübung oder Erhaltung des Wechselrechts oder des Scheckrechts aus dem Scheck bedarf, werden bis auf weiteres, soweit sie nicht am 31. Juli 1914 abgelaufen waren, bis zum 31. Mai 1915 verlängert.

§ 2.

Diese Vorschrift tritt am 1. April 1915 in Kraft.

Hauptquartier, den 21. März 1915.

Oberbefehlshaber Ost.

von Hindenburg,
Generalfeldmarschall.

S.

Verordnung

betreffend die Gerichtsverfassung für das unter deutscher Verwaltung stehende Gebiet von Russisch-Polen.

§ 1.

Vorbemerkung.

Die Zuständigkeit der Feldgerichte und Feldkriegsgerichte wird durch nachstehende Bestimmungen betreffend die Gerichtsverfassung für das unter deutscher Verwaltung stehende Gebiet von Russisch-Polen, nicht berührt. Nach den geltenden Vorschriften (§§ 1 Ziffer 8, 5, Ziffer 4, Militärstrafgerichtsordnung und § 1 der Kaiserlichen Verordnung Nr. 2 vom 28. Dezember 1899) sind die Feldgerichte bzw. Feldkriegsgerichte zuständig:

1. Für Kriegsverrat (§§ 57, 58, 59, 160 Militär-, 87, 88, 89, 90, 91, 92 deutschen Reichsstrafgesetzbuchs).
2. Für Minderung von auf dem Kampfplatze gebliebenen Angehörigen der deutschen oder verbündeten Truppen und Wegnahme oder Abnötigung von Sachen gegenüber Kranken, Verwundeten oder Kriegsgefangenen (§§ 134, 160 Militärstrafgesetzbuchs).
3. Für alle nach den Gesetzen des Deutschen Reiches strafbaren Handlungen, die sich gegen deutsche Truppen oder Angehörige derselben oder gegen eine auf Anordnung des deutschen Kaisers eingesetzte Behörde richten (§ 161 Militärstrafgesetzbuchs).
4. Für alle Zuwiderhandlungen gegen die unter Strafandrohung ergangenen Verordnungen der deutschen militärischen Befehlshaber und gegen die unter Strafandrohung erlassenen, auf die Sicherheit der deutschen Truppen sich beziehenden Befehle des Höchstkommandierenden eines Ortes oder Bezirkes (§ 3 der Kaiserlichen Verordnung Nr. 2 vom 28. Dezember 1899).
5. Für alle Straftaten ohne Ausnahme, die diejenigen Personen begehen, die — ohne Militärpersonen zu sein — sich in irgendeinem Dienst- oder Vertragsverhältnis bei dem deutschen Heere befinden, oder sonst bei demselben sich aufhalten oder ihm folgen (§ 155 Militärstrafgesetzbuchs).

§ 2.

Gerichte überhaupt.

In dem unter deutscher Verwaltung stehenden Gebiete von Russisch-Polen wird die gesamte ordentliche streitige und

7.

Rozporządzenie

dotyczące przedłużenia prawa wekslowego i czekowego dla obszarów Polski rosyjskiej, podlegających niemieckiej administracji.

§ 1.

Terminy dla podjęcia czynności, potrzebnej celem wykonania lub zachowania prawa wekslowego i regresowego z czeku, przedłuża się aż do dalszego zarządzenia do 31. maja 1915 r., o ile nie upłynęły dnia 31. lipca 1914 r.

§ 2.

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1. kwietnia 1915 r.

Główna kwatera, dnia 21. marca 1915 r.

Naczelný wódz na wschodzie

von Hindenburg,
general-feldmarszałek.

S.

Rozporządzenie

dotyczące ustroju sądownictwa dla obszarów Polski rosyjskiej, podlegających niemieckiej administracji.

§ 1.

Uwaga przedwstępna.

Kompetencyi sądów polnych i wojennych sądów polnych nie naruszają poniższe postanowienia, dotyczące ustroju sądownictwa dla obszarów Polski rosyjskiej, podlegających niemieckiej administracji. Podług obowiązujących przepisów (§§ 1 cyfr. 8, 5 cyfr. 4 ordynacyi wojskowo-karno-sądowej i § 1 cesarskiego rozporządzenia nr. 2 z 28. grudnia 1899 r. rozstrzygają sądy polne względnie wojenne sądy polne w następujących przypadkach:

1. Zdrady wojenne (§§ 57, 58, 59, 160 wojskowego, 87, 88, 89, 90, 91, 92 niemieckiego kodeksu karnego Rzeszy).
2. Ograbienia ludzi pozostałych na polu walki, należących do wojsk niemieckich i sprzymierzonych, oraz zabierania lub wymuszania rzeczy od chorych, rannych lub jeńców wojennych (§§ 134, 160 wojskowego kodeksu karnego).
3. Wszelkie karygodne czyny, skierowane przeciwko wojskom niemieckim lub osobom do nich należącym, albo przeciwko władzy, ustanowionej z rozporządzenia cesarza niemieckiego w myśl ustaw Rzeszy niemieckiej (§ 161 wojskowego kodeksu karnego).
4. Wszelkie wykroczenia przeciwko wydanym pod groźbą kary rozporządzeniom niemieckich wodzów wojskowych, oraz przeciwko wydanym pod groźbą kary i odnoszącym się do bezpieczeństwa wojsk niemieckich rozkazom naczelných komendantów danej miejscowości lub okręgu (§ 3 cesarskiego rozporządzenia nr. 2 z 28. grudnia 1899 r.).
5. Wszelkie czyny karygodne bez wyjątku, popełnione przez osoby, które nie będąc osobami wojskowymi, znajdują się w jakim bądź stosunku służbowym lub kontraktowym w armii niemieckiej, albo wśród niej przebywają, lub za nią postępują. (§ 155 wojskowego kodeksu karnego).

§ 2.

Sądy w ogóle.

Na obszarze Polski rosyjskiej, podlegającym niemieckiej administracji, całe zwykłe sporne, oraz dobrowolne sądo-

die freiwillige Gerichtsbarkeit nach Maßgabe der nachstehenden Bestimmungen durch Gemeindeggerichte, durch Bezirksgerichte und durch das Obergericht ausgeübt.

§ 3.

Gemeindeggerichte.

Jedes Gemeindeggericht besteht aus einem Friedensrichter als Vorsitzenden und den erforderlichen Schöffen als Beisitzern. Die Gemeindeggerichte entscheiden regelmäßig in der Besetzung von einem Vorsitzenden und zwei Beisitzern. In den durch Gesetz oder Verordnung zugelassenen besonderen Fällen ist der Friedensrichter allein ohne Mitwirkung der Schöffen tätig.

§ 4.

Die Mitglieder der Gemeindeggerichte (Friedensrichter und Schöffen) werden von dem Chef desjenigen Kreises, dem das Gemeindeggericht angehört, durch schriftlichen Befehl berufen. Sie sollen vom Kreischef zu treuer und gewissenhafter Führung ihres Amtes durch Handschlag an Eidesstatt verpflichtet werden.

§ 5.

Hinsichtlich der Sitz der Gemeindeggerichte und der Abgrenzung ihrer Bezirke hat es bei den von früher her bestehenden Zuständen sein Bewenden, jedoch unbeschadet etwa erforderlich werdender Änderungen, deren Regelung dem Chef der Zivilverwaltung vorbehalten bleibt. Vor jeder Änderung sind die Chefs der beteiligten Kreise zu hören.

§ 6.

Bezirksgerichte.

Die Bezirksgerichte bestehen aus einem oder mehreren Bezirksrichtern und der erforderlichen Zahl von Beisitzern. Die Bezirksgerichte entscheiden in der Besetzung von einem Bezirksrichter und zwei Beisitzern. Sind bei einem Bezirksgericht mehrere Bezirksrichter vorhanden, so regelt der Präsident des Obergerichts die Geschäftsverteilung und die Führung der allgemeinen Dienstaufsicht.

§ 7.

Zum Bezirksrichter kann nur berufen werden, wer die Fähigkeit zum Richteramt im Sinne des § 2 des Deutschen Gerichtsverfassungsgesetzes vom 27. Januar 1877 erlangt hat.

Die Mitglieder der Bezirksgerichte (Vorsitzende und Beisitzer) werden von dem Chef der Zivilverwaltung durch schriftlichen Befehl berufen. Sie sollen, und zwar soweit erforderlich, durch den Kreischef in Vertretung des Chefs der Zivilverwaltung zu treuer und gewissenhafter Führung ihres Amtes durch Handschlag an Eidesstatt verpflichtet werden.

Der Chef der Zivilverwaltung soll bei Auswahl der Beisitzer den Kreischef hören.

§ 8.

Die Bestimmung des Sitzes eines jeden Bezirksgerichts und die Abgrenzung der Amtsbezirke erfolgt durch den Oberbefehlshaber Ost (Stellvertreter).

§ 9.

Obergericht.

Das Obergericht besteht aus dem Präsidenten und der erforderlichen Anzahl von Obergerichtern. Es entscheidet in der Besetzung von einem Vorsitzenden und zwei Beisitzern. Den Vorsitz soll regelmäßig der Präsident führen.

Zum Mitglied des Obergerichts kann nur berufen werden, wer die Fähigkeit zum Richteramt im Sinne des § 2 des deutschen Gerichtsverfassungsgesetzes vom 27. Januar 1877 erlangt hat. Sämtliche Mitglieder des Obergerichts werden vom Chef der Zivilverwaltung durch schriftlichen Befehl berufen. Sie sollen zu treuer und gewissenhafter Führung ihres Amtes durch Handschlag an Eidesstatt verpflichtet werden.

§ 10.

Das Obergericht hat seinen Sitz an dem jedesmaligen Amtssitz der Zivilverwaltung. Die Entscheidung darüber, ob und wann der Sitz des Obergerichts verlegt werden, sowie an welchen Ort die Verlegung erfolgen soll, wird

wnictwo wykonywane będzie przez sądy gminne, sądy okregowe i przez wyższy trybunał podług następujących postanowień:

§ 3.

Sądy gminne.

Każdy sąd gminny składa się z jednego sędziego pokojowego jako przewodniczącego i z potrzebnych ławników jako asesorów. Sądy gminne rozstrzygają zasadniczo przy obsadzie przewodniczącego i dwóch asesorów. W szczególnych ustawą lub rozporządzeniem dopuszczonych wypadkach czynny jest sam sędzia pokojowy bez współudziału ławników.

§ 4.

Członków sądów gminnych (sędziów pokojowych i ławników) ustanawia piśmiennym rozkazem naczelnik tego powiatu, do którego sąd gminny należy. Naczelnik powiatu zobowiązuje ich przez podanie ręki w miejsce przysięgi do wiernego i sumiennego sprawowania urzędu.

§ 5.

Co do siedzib sądów gminnych i odgraniczenia ich okregów, pozostają w mocy istniejące już dawniej stosunki, atoli zastrzega się możliwość zmian, których uregulowanie przysługuje naczelnikowi administracji cywilnej. Przed każdą zmianą należy wysłuchać naczelników interesowanych powiatów.

§ 6.

Sądy okregowe.

Sądy okregowe składają się z jednego lub z kilku sędziów okregowych i z potrzebnej liczby asesorów. Sądy okregowe rozstrzygają przy obsadzie jednego sędziego okregowego i dwóch asesorów. Jeżeli przy jednym sędzie okregowym znajduje się więcej sędziów okregowych, natenczas prezydent trybunału reguluje podział prac i prowadzenie ogólnego nadzoru służbowego.

§ 7.

Na sędziego okregowego powołana być może tylko osoba, która uzyskała kwalifikację na urząd sędziego w myśl § 2 niemieckiej ustawy o organizacyi sądownictwa z 27. stycznia 1877 r.

Członków sądów okregowych (przewodniczących i asesorów) ustanawia piśmiennym rozkazem naczelnik administracji cywilnej. Zobowiązuje ich, i to o ile zachodzi potrzeba, naczelnik powiatowy w zastępstwie naczelnika administracji cywilnej, przez podanie ręki w miejsce przysięgi do wiernego i sumiennego sprawowania urzędu.

Przy wyborze asesorów naczelnik administracji cywilnej uwzględni propozycję naczelnika powiatowego.

§ 8.

Siedzibą każdego sądu okregowego i granice sądów działalności ustanawia naczelnny wódz na wschodzie (zastępca).

§ 9.

Wyższy trybunał.

Wyższy trybunał składa się z prezydenta i potrzebnej liczby wyższych sędziów. Rozstrzyga przy obsadzie przewodniczącego i dwóch asesorów.

W zasadzie przewodniczy prezydent.

Członkiem wyższego trybunału może być ustanowiona tylko osoba, która uzyskała kwalifikację na urząd sędziego w myśl § 2 niemieckiej ustawy o organizacyi sądownictwa z 27. stycznia 1877 r. Wszystkich członków wyższego trybunału ustanawia piśmiennym rozkazem naczelnik administracji cywilnej. Przez podanie ręki w miejsce przysięgi zobowiązuje ich się do wiernego i sumiennego sprawowania urzędu.

§ 10.

Siedzibą wyższego trybunału jest każdorazowa siedziba urzędowa administracji cywilnej. Deczyza co do tego, czy i kiedy siedziba wyższego trybunału ma być przeniesioną, jako też do której miejscowości przeniesienie

vom Chef der Zivilverwaltung getroffen. Die Geschäftsverteilung bei dem Obergericht ist Sache des Präsidenten.

§ 11.

Vertretung.

Die Regelung der Vertretung erfolgt in Ansehung aller Gerichte durch den Präsidenten des Obergerichts, in dringenden Fällen durch den Vorsitzenden des in Betracht kommenden Gerichts unter nachträglicher Einholung der Genehmigung des Präsidenten.

§ 12.

Berufung, Widerruf und Veretzung.

Die Berufung sämtlicher Richter erfolgt für unbestimmte Zeit unter Vorbehalt des Widerrufs. Über Veretzungen und ebenso über die Ausübung des vorbehaltenen Widerrufs entscheidet der Chef der Zivilverwaltung.

Durch die Berufung einer Person zum Beamten auf Grund dieser Verordnung wird deren Staatsangehörigkeit nicht berührt.

§ 13.

Dienstaufsicht.

Die Vorstände der Gerichte und der Staatsanwaltschaften sind die Organe des Chefs der Zivilverwaltung bei den Geschäften der Justizverwaltung. Sie können bei Erledigung dieser Geschäfte die Mitwirkung der ihrer Aufsicht unterstellten Beamten in Anspruch nehmen.

§ 14.

Das Recht der Aufsicht steht zu:

- a) dem Chef der Zivilverwaltung hinsichtlich sämtlicher Gerichte und Staatsanwaltschaften (Oberaufsicht),
- b) dem Präsidenten des Obergerichts ebenfalls hinsichtlich sämtlicher Gerichte und Staatsanwaltschaften,
- c) dem Bezirksrichter, zutreffendenfalls dem Aufsichtsrichter bei dem Bezirksgericht hinsichtlich dieses Gerichts und der Gemeinderichte des Bezirks; das Aufsichtsrecht des Aufsichtsrichters erstreckt sich nicht auf die bei demselben Bezirksgericht tätigen richterlichen Beamten,
- d) dem Staatsanwalt hinsichtlich der von ihm verwalteten Staatsanwaltschaft.

Den Friedensrichtern steht ein Aufsichtsrecht nicht zu. Vielmehr wird insoweit die Dienstaufsicht von den zu a), b) und c) genannten Aufsichtsbehörden ausgeübt, soweit nicht etwa der Chef der Zivilverwaltung für diese Gerichte eine besondere Aufsichtsinstitution einrichtet.

§ 15.

In dem Recht der Aufsicht liegt die Befugnis, die nicht ordnungsmäßige Ausführung eines Amtsgeschäftes zu rügen, sowie die Erledigung eines Amtsgeschäftes durch Ordnungstrafen bis zum Gesamtbetrage von 100 Mark zu erzwingen. Der Festsetzung einer Strafe muß die Anordnung derselben vorausgehen.

Beschwerden, die Angelegenheiten der Justizverwaltung, insbesondere den Geschäftsbetrieb und Verzögerungen betreffen, werden im Aufsichtswege erledigt.

§ 16.

Staatsanwaltschaft.

Bei jedem Bezirksgericht wird mindestens ein Beamter der Staatsanwaltschaft bestellt. Die Berufung erfolgt durch den Chef der Zivilverwaltung nach Maßgabe der für die Berufung der Mitglieder der Gemeinderichte geltenden Vorschriften (§§ 4 und 12, Absatz 1, Satz 1 und 2).

Nach denselben Grundsätzen werden durch den Präsidenten des Obergerichts Amtsanwälte an den Gemeinderichten berufen, soweit ein Bedürfnis hierzu besteht. Die örtliche Zuständigkeit der Beamten der Staatsanwaltschaft wird durch die örtliche Zuständigkeit des Gerichts bestimmt, für das sie bestellt sind.

ma nastąpić, przysługuje naczelnikowi administracyi cywilnej.

Podział prac przy wyższym trybunale jest rzeczą prezydenta.

§ 11.

Zastępstwo.

Sprawę zastępstwa we wszystkich sądach reguluje prezydent wyższego trybunału, w nagłych wypadkach przewodniczący odnośnego sądu, przy czem należy wnieść o aprobatę u prezydenta.

§ 12.

Ustanowienie.

Cofnięcie nominacyi i przesiedlenie.

Wszystkich sędziów ustanawia się na czas nieokreślony z zastrzeżeniem cofnięcia nominacyi. O przeniesieniu, jak i o wykonaniu zastrzeżonego cofnięcia nominacyi decyduje naczelnik administracyi cywilnej.

Powołanie pewnej osoby na urzędnika na podstawie niniejszego rozporządzenia nie narusza jej przynależności państwowej.

§ 13.

Nadzór służbowy.

Zarządy sądów i prokuratoryi są organami naczelnika administracyi cywilnej w sprawach administracyi sprawiedliwości. Przy załatwieniu tych spraw mają prawo posługiwać się pomocą urzędników, podlegających ich nadzorowi.

§ 14.

Prawo nadzoru przysługuje:

- a) naczelnikowi administracyi cywilnej wobec wszystkich sądów i prokuratoryi (naczelny nadzór),
- b) prezydentowi wyższego trybunału również ze względu na wszystkie sądy i prokuratorye,
- c) sędziemu okręgowemu, względnie sędziemu nadzorczemu przy sądzie okręgowym wobec tegoż sądu i sądów gminnych odnośnego okręgu; prawo nadzoru sędziego nadzorczego nie rozciąga się na urzędników sądowych, zatrudnionych przy tym samym sądzie okręgowym,
- d) prokuratorowi ze względu na administrowaną przez niego prokuratorye.

Sędziom pokojowym nie przysługuje prawo nadzoru. Raczej nadzór służbowy wykonują wymienione pod a, b, i c władze nadzorcze, o ile ewentualnie naczelnik administracyi cywilnej nie zaprowadzi dla tych sądów osobnej instancyi nadzorczej.

§ 15.

Prawo nadzoru zawiera w sobie upoważnienie udzielania nagany za nieprawidłowe wykonywanie obowiązku urzędowego, jako też upoważnienie zmuszenia do załatwienia obowiązku urzędowego pod grozą kar porządkowych do 100 marek. Przed ustanowieniem kary należy takową zagrozić.

Zażalenia, które dotyczą spraw administracyi sprawiedliwości, mianowicie spraw bieżących i zwłok, załatwiane będą w drodze nadzorczej.

§ 16.

Prokuratorya.

Przy każdym sądzie okręgowym ustanowiony będzie co najmniej jeden urzędnik prokuratoryi. Ustanawia tegoż naczelnik administracyi cywilnej w myśl przepisów, istniejących dla ustanawiania członków sądów gminnych. (§§ 4 i 12 ustęp i zdanie 1 i 2.)

Na podstawie tych samych zasad prezydent wyższego trybunału ustanawia zastępców prokuratoryi dla sądów gminnych, o ile potrzeba taka istnieć by miała. Granice działalności urzędników prokuratoryi są te same, jak odnośnego sądu, dla którego są przydzieleni.

§ 17.

Andere Beamte.

Dem Präsidenten des Obergerichts liegt ob:

- a) die Einrichtung der Gerichtsschreibereien bei sämtlichen Gerichten, die Bestimmung der Zahl der Gerichtsschreiber, ihre Auswahl und ihre Bestellung.
- b) die Auswahl und Bestellung der erforderlichen Gerichtsvollzieher,
- c) ebenso der etwa erforderlichen Kanzleikräfte und Gerichtsdiener.

Ferner liegt dem Präsidenten des Obergerichts ob die Regelung und Verwaltung des Gefängniswesens, sowie die Bestellung der erforderlichen Beamten. Bei der Bestellung der oben bezeichneten Beamten soll zunächst in Anlehnung an diejenigen Vorschriften verfahren werden, die für richterliche Beamte gelten.

§ 18.

Rechtshilfe.

Die Gerichte und Staatsanwaltschaften haben sich untereinander und ferner auch anderen Behörden Rechtshilfe und Beistand zu leisten. Über Beschwerden und Streitigkeiten entscheidet endgültig der Präsident des Obergerichts.

Ersuchen von solchen Gerichten und Behörden, die ihren Sitz nicht in den von der Zivilverwaltung beim Oberkommando Ost betroffenen Gebietsteilen haben, sind, soweit sie Rechtshilfe oder Beistandsleistung betreffen, an den Präsidenten des Obergerichts zu richten, der das Erforderliche zu veranlassen hat.

§ 19.

Ergänzung von Lücken.

Die in dieser Verordnung etwa vorhandenen Lücken sind auszufüllen:

- a) soweit sie die Gemeindeggerichte betreffen, durch sinngemäße Anwendung der bisher für sie geltenden Gesetze,
- b) im übrigen durch sinngemäße Anwendung der Vorschriften des deutschen Gerichtsverfassungsgesetzes vom 27. Januar 1877 und des Preussischen Ausführungsgesetzes vom 24. April 1878.

Läßt sich auf diesem Wege Abhilfe nicht schaffen, so ist durch Vermittelung des Präsidenten die Entscheidung des Obergerichts einzuholen. Dasselbe gilt, insoweit sich etwa Widersprüche hinsichtlich dieser und anderer Verordnungen und Gesetze herausstellen.

§ 20.

Zuständigkeit

a) der Gemeindeggerichte.

Die Zuständigkeit der Gemeindeggerichte umfaßt in bürgerlichen Rechtsstreitigkeiten über vermögensrechtliche Ansprüche alle Streitigkeiten, deren Gegenstand die Summe von 3000 Rubeln nicht übersteigt. In bürgerlichen Rechtsstreitigkeiten über nicht vermögensrechtliche Ansprüche verbleibt es hinsichtlich der Zuständigkeit der Gemeindeggerichte bei den Vorschriften des bisherigen Rechts. Vorstehende Vorschriften gelten unbeschadet der bereits bestehenden und noch zu erlassenden besonderen Bestimmungen.

Nicht zuständig sind die Gemeindeggerichte:

1. für Ehescheidungssachen,
2. für Ansprüche gegen das Deutsche Reich, gegen einen deutschen Bundesstaat, gegen Beamte des Deutschen Reiches oder eines deutschen Bundesstaates,
3. für Streitigkeiten über Privilegien und Erfindungen,
4. für Streitigkeiten über Grundstücke und über dingliche, die Grundstücke betreffende Rechte.

Für Streitigkeiten über ländliche Grunddienstbarkeiten, die bisher durch besondere Verwaltungsbehörden entschieden wurden, sind die Gemeindeggerichte ohne Rücksicht auf den Wert des Streitgegenstandes zuständig.

§ 21.

Die Zuständigkeit der Gemeindeggerichte umfaßt in Strafsachen:

§ 17.

Inni urzędnicy.

Prezydent wyższego trybunału ma obowiązek:

- a) urzędzenia sądowych sekretaryatów przy wszystkich sądach, oznaczenia liczby sekretarzy sądowych, oraz ich wyboru i nominacji,
- b) wyboru i ustanowienia potrzebnych komorników sądowych,
- c) jako też potrzebnych sił kancelaryjnych i woźnych sądowych.

Wreszcie prezydent wyższego trybunału ma obowiązek regulowania i administrowania spraw więziennych, jako też ustanowienia potrzebnych urzędników. Przy ustanowieniu wyżej wymienionych urzędników należy postępować podług zasad, istniejących dla urzędników sądowych.

§ 18.

Pomoc prawna.

Sądy i prokuratorye winny w stosunku wzajemnym oraz wobec innych władz udzielać pomocy prawnej i poparcia. Zażalenia i spory rozstrzyga ostatecznie prezydent wyższego trybunału.

Wnioski takich sądów i władz, które nie mają siedziby w częściach obszaru, objętych administracją cywilną, należy, o ile dotyczą pomocy prawnej lub poparcia, wysyłać na ręce prezydenta wyższego trybunału, który winien zarządzić, co potrzeba.

§ 19.

Uzupełnienie niedokładności.

Mieszczące się w rozporządzeniu tem ewentualne niedokładności należy uzupełnić:

- a) o ile dotyczą sądów gminnych, przez odpowiednie zastosowanie obowiązujących dla nich dotąd ustaw,
- b) zresztą przez zastosowanie w odpowiednim duchu przepisów niemieckiej ustawy o organizacyi spraw sądowych z 27. stycznia 1877 i pruskiej ustawy wykonawczej z 24. kwietnia 1878 r.

Jeżeli stwierdzenie obowiązujących praw na tej drodze okaże się niewystarczającym, natenczas za pośrednictwem prezydenta należy się zwrócić o rozstrzygnięcie do wyższego trybunału. Tak samo uczynić należy, o ile wykazą się ewentualne sprzeczności co do tych lub owych rozporządzeń i ustaw.

§ 20.

Kompetencya

a) sądów gminnych.

Do kompetencyi sądów gminnych w cywilnych sporach prawnych, dotyczących majątkowo-prawnych pretensyi, należą wszystkie spory, których obiekt nie przekracza sumy 3000 rubli. W cywilnych sprawach prawnych, nie odnoszących się do majątkowo-prawnych pretensyi, kompetencję sądów gminnych określają przepisy dotychczasowego prawa. Powyższe przepisy obowiązują, nie naruszając postanowień, które już istnieją lub które osobno jeszcze będą wydane.

Sądy gminne nie są kompetentne:

1. dla spraw, dotyczących rozwodów małżeńskich,
2. dla pretensyi do Rzeszy niemieckiej, jednego z niemieckich państw związkowych, urzędników Rzeszy niemieckiej lub którego z niemieckich państw związkowych,
3. dla sporów o przywilejach i wynalazkach,
4. dla sporów o nieruchomościach i o prawach rzeczowych, dotyczących nieruchomości.

Dla sporów o serwituty, które dotąd rozstrzygały osobne władze administracyjne, są kompetentne sądy gminne, bez względu na wartość obiektu spornego.

§ 21.

Do kompetencyi sądów gminnych w sprawach kar-nych należą:

1. sämtliche Übertretungen,
2. solche Vergehen, die nur mit Geldstrafe bis zu 500 Rubel oder mit Gefängnis von höchstens 1 Jahr allein oder in Verbindung miteinander, oder in Verbindung mit Einziehung bedroht sind,
3. diejenigen Strafsachen, die den Gemeindegerechten gemäß § 24 von den Bezirksgerichten überwiesen werden.

Stellt sich im Laufe des Verfahrens heraus, daß eine Strafsache die Zuständigkeit des Gemeindegerechts gemäß Nr. 1 und 2 überschreitet, so hat es sich für unzuständig zu erklären und die Sache an das übergeordnete Bezirksgericht zur Entscheidung zu überweisen. Handelt es sich um eine vom Bezirksgericht überwiesene Sache (Nr. 3), so findet die Zurücküberweisung an das Bezirksgericht nur statt, wenn sich im Laufe des Verfahrens herausstellt, daß die Straftat einem härteren Strafgesetz unterliegt, als im Überweisungsbeschuß angenommen wurde.

§ 22.

Die Zuständigkeit der Gemeindegerechte umfaßt in Sachen der freiwilligen Gerichtsbarkeit diejenigen Angelegenheiten, die ihnen nach bisherigem Recht übertragen waren.

Die Entscheidungen erfolgen durch den Friedensrichter allein ohne Mitwirkung der Schöffen.

§ 23.

b) der Bezirksgerichte.

Die Zuständigkeit der Bezirksgerichte umfaßt in Strafsachen:

1. in erster Instanz: alle diejenigen strafbaren Handlungen, die nicht zur Zuständigkeit der Gemeindegerechte gehören, sowie diejenigen, in denen sich das Gemeindegerecht für unzuständig erklärt hat,
2. in zweiter Instanz: alle Berufungen und Beschwerden gegen die von den Gemeindegerechten erlassenen Entscheidungen.

Urteile der Gemeindegerechte können mit der Berufung nur insoweit angefochten werden, als auf eine Geldstrafe von mehr als 100 Rubel oder auf eine Freiheitsstrafe von mehr als 6 Wochen erkannt ist.

§ 24.

Die Bezirksgerichte können von Amts wegen die Verhandlung und Entscheidung von Strafsachen, die an sich nicht vor die Gemeindegerechte gehören, diesen überweisen, wenn nach den Umständen des Falles anzunehmen ist, daß auf keine andere und höhere Strafe als auf 1 Jahr Gefängnis oder auf Geldstrafe von 500 Rubel allein oder neben Haft oder in Verbindung miteinander oder in Verbindung mit Einziehung zu erkennen sein werde.

§ 25.

In den sonstigen Rechtsangelegenheiten entscheiden die Bezirksgerichte:

1. in erster Instanz: in allen Sachen, die nicht zur Zuständigkeit der Gemeindegerechte gehören,
2. in zweiter Instanz: über die Berufungen und Beschwerden gegen die von den Gemeindegerechten erlassenen Entscheidungen.

In vermögensrechtlichen Streitigkeiten können Urteile und sonstige Entscheidungen der Gemeindegerechte nur insoweit angefochten werden, als der Wert des Streitgegenstandes 1500 Rubel übersteigt.

Für Entscheidungen zwischen Personen, die einem christlichen Glaubensbekenntnis angehören, sind die Gerichte nicht zuständig. Vielmehr hat es insoweit bei den bisher bestehenden Vorschriften sein Bewenden.

§ 26.

Gerichtstage.

Der Präsident des Obergerichts kann nach Bedarf für einzelne Bezirksgerichte Gerichtstage innerhalb ihres Bezirks einrichten.

§ 27.

Obergericht.

Gegen die von den Bezirksgerichten in Strafsachen erlassenen Entscheidungen finden keine Rechtsmittel statt.

1. wszystkie przekroczenia.
2. takie przewinienia, które są karane grzywną do wysokości 500 rubli lub więzieniem do najwyżej 1 roku, lub obu karami równocześnie,
3. sprawy karne, przekazane sądom gminnym przez sądy okręgowe na podstawie § 24.

Jeżeli w ciągu postępowania się okaże, że sprawa karna przekracza kompetencję sądu gminnego w myśl nr. 1 i 2, natenczas sąd ten winien oświadczyć się niekompetentnym i przekazać ją do rozstrzygnięcia odnośnemu sądowi okręgowemu. Jeżeli chodzi o sprawę przekazaną przez sąd okręgowy (nr. 3), natenczas wolno ją z powrotem przekazać tylko wtedy, gdy w ciągu postępowania się wykaże, że czyn karny podlega ostrzejszej ustawie karnej, aniżeli przypuszczano w uchwale przekazującej.

§ 22.

Do kompetencji sądów gminnych w sprawach dobrowolnego sądownictwa należą sprawy, które przekazywano im podług dotychczasowego prawa.

Rozstrzyga takowe sam sędzia pokojowy bez współudziału ławników.

§ 23.

b) sądów okręgowych.

Do kompetencji sądów okręgowych w sprawach karnych należą:

1. w pierwszej instancji: wszystkie karygodne czyny, które nie należą do kompetencji sądów gminnych, jako też takie, w których sąd gminny oświadczy się niekompetentnym,
2. w drugiej instancji: wszystkie apelacje i zażalenia przeciwko wydanym przez sądy gminne rozstrzygnięciom.

Wyroki sądów gminnych mogą o tyle tylko w apelacji być zaczepione, o ile skazano na karę pieniężną wyższą, aniżeli 100 rubli, lub karę więzienną wyższą, aniżeli 6 tygodni.

§ 24.

Sądy okręgowe mogą w drodze urzędowej przekazać sądom gminnym rozprawę i rozstrzygnięcie spraw karnych, które zasadniczo do nich nie należą, jeżeli na podstawie okoliczności danej sprawy można przypuszczać, że nie będzie zasądzoną kara inna i wyższa, aniżeli rok więzienia, lub kara pieniężna w wysokości 500 rubli oddzielnie, albo obok aresztu lub łącznie.

§ 25.

W innych sprawach prawnych rozstrzygają sądy okręgowe:

1. w pierwszej instancji: wszystkie sprawy, które nie należą do kompetencji sądów gminnych,
2. w drugiej instancji: apelacje i zażalenia przeciwko wydanym przez sądy gminne rozstrzygnięciom.

W majątkowo-prawnych sprawach wyroki i inne rozstrzygnięcia sądów gminnych o tyle tylko mogą być zaczepiane, o ile wartość obiektu spornego przekracza 1500 rubli.

Dla rozwodów małżeńskich osób, należących do chrześcijańskiego wyznania, sądy nie są kompetentne. Natomiast pozostają ważne dotychczasowe przepisy.

§ 26.

Kadencje sądowe.

Prezydent wyższego trybunału może ustanowić w miarę potrzeby kadencje sądowe dla poszczególnych sądów okręgowych w innych miejscowościach ich obwodu.

§ 27.

c) Wyższy trybunał.

Przeciwko wyrokom sądów okręgowych w sprawach karnych, nie ma środków prawnych.

In bürgerlichen Rechtsstreitigkeiten entscheidet das Obergericht in erster und letzter Instanz, wenn der Wert des Streitgegenstandes mehr als 30 000 Rubel beträgt oder aber ohne Rücksicht auf den Wert des Streitgegenstandes, wenn es sich handelt um Ansprüche gegen das Deutsche Reich, gegen einen deutschen Bundesstaat, gegen Beamte des Deutschen Reiches oder eines deutschen Bundesstaates.

Im übrigen entscheidet das Obergericht als Berufungs- oder Beschwerdegericht in allen Streitigkeiten, welche das Bezirksgericht in erster Instanz entschieden hat, sofern der Wert des Streitgegenstandes 15 000 Rubel übersteigt oder ohne Rücksicht auf den Wert des Streitgegenstandes, wenn es sich um die nach § 20 und 25 zur erstinstanzlichen Entscheidung des Bezirksgerichts gehörigen Angelegenheiten handelt.

§ 28.

Polizeistrafrecht.

Sämtliche die Zuständigkeit in Strafsachen betreffenden Vorschriften gelten unbeschadet des durch besondere Verordnung geregelten Polizeistrafrechts der Kreischefs (Polizeipräsidenten).

§ 29.

Gerichtssprache.

Die Gerichtssprache bei den Gemeindegerechten ist die polnische, bei allen übrigen Gerichten die deutsche Sprache. Sind bei einer Verhandlung vor dem Gemeindegerecht sämtliche Beteiligte der deutschen Sprache mächtig, so ist in deutscher Sprache zu verhandeln.

Wird bei einem Gemeindegerecht unter Beteiligung von Personen verhandelt, die der Gerichtssprache (Absatz 1 Satz 1) nicht mächtig sind, so ist ein Dolmetscher hinzuzuziehen. Als Dolmetscher kann der Gerichtsschreiber tätig sein. Die Führung eines Nebenprotokolls findet nicht statt.

§ 30.

Die Entscheidungen werden in der Sprache abgefaßt, in der die Verhandlung erfolgt. Von den in die höhere Instanz gelangenden Entscheidungen der Gemeindegerechte in polnischer Sprache ist eine deutsche Übersetzung zu den Akten zu bringen, wenn ein Bedürfnis vorliegt.

Der entscheidende Teil der Urteile und Beschlüsse (Tenor) ist in allen Fällen auch dann in polnischer Sprache abzufassen und, sofern eine Verkündung erfolgt, in dieser Sprache zu verkünden, wenn die Verhandlung in deutscher Sprache stattgefunden hat.

§ 31.

Diese Verordnung tritt am 1. April 1915 in Kraft.
Hauptquartier, den 21. März 1915.

Oberbefehlshaber Ost.

von Hindenburg,
Generalfeldmarschall.

9.

Verordnung

betreffend den Strafprozeß, den Zivilprozeß und das Verfahren in Sachen der freiwilligen Gerichtsbarkeit für das unter deutscher Verwaltung stehende Gebiet von Rußisch-Polen.

I. Allgemeines.

§ 1.

Für das Verfahren bei den Gerichten in dem unter deutscher Verwaltung stehenden Gebiet von Rußisch-Polen gelten folgende Vorschriften.

§ 2.

Gemeindegereichte.

Bei den Gemeindegerechten richtet sich das Verfahren in Strafprozeß- und Zivilprozeßsachen, sowie in Sachen der freiwilligen Gerichtsbarkeit nach dem bisher dort geltenden Recht.

W in cywilnych sporach prawnych rozstrzyga wyższy trybunał w pierwszej i ostatniej instancji, jeżeli wartość obiektu spornego przekracza 30 000 rubli, lub bez względu na wartość obiektu spornego, gdy chodzi o pretensje do Rzeszy niemieckiej, jednego z niemieckich państw związkowych, urzędników Rzeszy niemieckiej lub jednego z niemieckich państw związkowych.

Zresztą rozstrzyga wyższy trybunał apelacyjne lub zażalenia we wszystkich sprawach spornych, przy których sąd okręgowy decydował w pierwszej instancji, jeżeli wartość obiektu spornego przekracza 15 000 rubli, lub bez względu na wartość obiektu spornego, jeżeli chodzi o sprawy, należące podług §§ 20 i 25 do rozstrzygnięcia sądu okręgowego w pierwszej instancji.

§ 28.

Policyjne prawo karne.

Wszystkie przepisy, ustanawiające kompetencję w sprawach karnych, obowiązują, nie wkraczając w dziedzinę policyjnego prawa karnego, uregulowanego osobnym rozporządzeniem naczelników powiatowych (prezydentów policyi).

§ 29.

Język sądowy.

Językiem sądowym przy sądach gminnych jest język polski, przy wszystkich innych sądach język niemiecki. Jeżeli na rozprawie przed sądem gminnym wszyscy interesowani władają językiem niemieckim, rozprawa toczyć się winna w języku niemieckim.

Jeżeli na sądzie gminnym toczy się rozprawa z uczestnictwem osób, nie władających językiem sądowym (ust. 1 zdanie 1), należy tłumacza przywołać. Tłumaczem może być pisarz sądowy. Protokół oddzielnego nie prowadzi się.

§ 30.

Rozstrzygnięcia spisuje się w języku, w którym toczy się rozprawa. Z rozstrzygnięć sądów gminnych w polskim języku, które mają być wysłane do wyższej instancji, należy, o ile potrzeba zachodzi, dołączyć do aktów niemieckie tłumaczenie.

Rozstrzygającą część wyroków i uchwał (tenor) spisać należy w języku polskim i, o ile się ją ogłasza, ogłosić w tymże języku, choć rozprawa toczyła się w języku niemieckim.

§ 31.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. kwietnia 1915 r.

Główna kwatera, dnia 21. marca 1915.

Naczelný wódz na wschodzie

von Hindenburg,
generalfeldmarszałek.

9.

Rozporządzenie

dotyczące procesów karnych, procesów cywilnych i postępowania w sprawach dobrowolnego sądownictwa dla obszarów Polski rosyjskiej, podlegających niemieckiej administracji.

I. Ogólne zasady.

§ 1.

Dla postępowania przy sądach na obszarach Polski rosyjskiej, podlegających niemieckiej administracji, obowiązują następujące przepisy:

§ 2.

Sądy gminne.

Przy sądach gminnych stosuje się postępowanie w sprawach procesów karnych i procesów cywilnych, jako też w sprawach dobrowolnego sądownictwa podług istniejącego dotąd prawa.

§ 3.

Andere Gerichte.

Auf das Verfahren bei den übrigen Gerichten finden ftinggemäße Anwendung:

- a) in Strafprozessen die Vorschriften der deutschen Strafprozessordnung vom 1. Februar 1877,
- b) in Zivilprozessen die Vorschriften der deutschen Zivilprozessordnung vom 30. Januar 1877,
- c) in den Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeit die für dieses Rechtsgebiet geltenden Vorschriften des deutschen und preussischen Rechts.

Es versteht sich von selbst, daß die obengenannten Gesetze in der gegenwärtig geltenden, neuesten Fassung Anwendung finden.

Das Verfahren hat sich — und zwar auch in den höheren Instanzen — in Strafprozessen nach Möglichkeit an die für Schöffengerichte gegebenen Bestimmungen, in Zivilprozessen nach Möglichkeit an die für Amtsgerichte gegebenen Bestimmungen anzulehnen.

§ 4.

Zur Erledigung von Gerichtsvollziehergeschäften aller Art, namentlich von Zustellungen und Zwangsvollstreckungen, können vom Bezirksrichter (Aufsichtsrichter) im Bedarfsfalle widerruflich folgende Personen bestellt werden:

- a) Gerichtsdieners und Hilfsgerichtsdieners,
- b) Feldgendarmen und Landsturmmreiter,
- c) Kraftwagenführer,
- d) Personen, die in anderen Zweigen der deutschen Verwaltung tätig sind.

Die Bestellung der zu b), c) und d) genannten Personen ist nur mit Zustimmung der ihnen vorgesetzten Dienststellen zulässig, mit denen sich der Bezirksrichter ins Einvernehmen zu setzen hat.

Bei den zu c) und d) gedachten Personen darf die Bestellung nur ausnahmsweise und immer nur von Fall zu Fall erfolgen.

II. Strafprozeß.

§ 5.

Rechtsmittel.

Insofern nach den Bestimmungen des geltenden Rechts gegen die Entscheidungen der Gemeinderichte in Strafsachen ein Rechtsmittel zulässig ist, hat die Einlegung schriftlich bei dem Gemeindericht oder bei dem Bezirksgericht zu erfolgen. Das Rechtsmittel kann auch zu Protokoll des Gerichtsschreibers jedes der beiden vorbezeichneten Gerichte erklärt werden.

Die Frist zur Einlegung des Rechtsmittels beträgt zwei Wochen und beginnt mit dem Tage der Verkündung der Entscheidung. Ist eine Verkündung nicht erfolgt oder hat sie in Abwesenheit eines Beteiligten stattgefunden, so beginnt für diesen die Frist mit dem Tage der Zustellung der Entscheidung. Die Einlegung vor der Zustellung ist zulässig.

§ 6.

Verteidiger.

Verteidiger in Strafsachen kann nur sein, wer das 21. Lebensjahr vollendet hat und der Muttersprache des Angeeschuldigten mächtig ist. Im übrigen entscheidet der Vorsitzende des Gerichts nach freiem Ermessen darüber, wer als Verteidiger zugelassen oder bestellt werden soll.

Von Amts wegen ist dem Angeeschuldigten, sofern er nicht selbst schon für die Bestellung eines Verteidigers Sorge getragen hat, in folgenden Fällen ein Verteidiger zu bestellen:

- a) wenn der Angeeschuldigte das 16. Lebensjahr noch nicht vollendet hat,
- b) wenn der Angeeschuldigte taub oder stumm ist,
- c) wenn ein Verbrechen, das mit Freiheitsstrafe über 10 Jahre oder mit Todesstrafe bedroht ist, den Gegenstand der Untersuchung bildet.

§ 3.

Inne sady.

Dla postępowania przy innych sądach miarodawczymi są w odpowiednim duchu następnne ustawy:

- a) w sprawach procesów karnych przepisy niemieckiej ordynacji procesów karnych z 1. lutego 1877 r.,
- b) w sprawach procesów cywilnych przepisy niemieckiej ordynacji dla procesów cywilnych z 30. stycznia 1877 r.,
- c) w sprawach dobrowolnego sądownictwa istniejące w tej dziedzinie prawnej przepisy niemieckiego i pruskiego prawa.

Rozumie się samo przez się, że wyżej wymienione ustawy znajdują zastosowanie w obecnie obowiązującym, najnowszym brzmieniu.

Postępowanie winno się opierać — także i w wyższych instancjach — w sprawach procesów karnych możliwie na przepisach, wydanych dla sądów ławniczych, w sprawach procesów cywilnych możliwie na przepisach, wydanych dla sądów okręgowych.

§ 4.

Dla załatwiania spraw komorników sądowych wszelkiego rodzaju, mianowicie doręczeń i egzekucyi, sędzia okręgowy (sędzia nadzór mający) w razie potrzeby odwołać może następujące osoby:

- a) woźnych sądowych i ich pomocników,
- b) żandarmów polnych i jeźdźców obrony krajowej,
- c) kierowników automobilów (szoferów),
- d) osoby, zatrudnione w innych gałęziach niemieckiej administracyi.

Ustanowienie osób, wymienionych pod b, c, d dozwolone jest tylko za zgodą przełożonych władz, z którymi sędzia okręgowy winien się porozumieć.

Ustanowienie osób, wymienionych pod c i d dozwolone jest tylko wyjątkowo i zawsze tylko w poszczególnym przypadku.

II. Procesy karne.

§ 5.

O ile podług przepisów istniejącego prawa dozwolony jest środek prawny przeciwko rozstrzygnięciom sądów gminnych w sprawach karnych, wnieść go należy piśmiennie do sądu gminnego lub okręgowego. Środek prawny może być także zgłoszony do protokołu sekretarza sądowego jednego z wyżej wymienionych sądów.

Termin do zgłoszenia środka prawnego trwa 2 tygodnie i rozpoczyna się z dniem ogłoszenia rozstrzygnięcia. Jeżeli rozstrzygnięcia nie ogłoszono, lub jeżeli je ogłoszono w nieobecności interesowanego, natenczas rozpoczyna się dla niego termin z dniem wręczenia rozstrzygnięcia. Już przed wręceniem dozwolone jest zgłoszenie środka prawnego.

§ 6.

Obrońca.

Obrońcą w sprawach karnych może być tylko osoba, która ukończyła 21-szy rok życia i włada językiem ojczystym obwinionego. Poza tem przewodniczący sądu rozstrzyga podług własnego uznania, kto może być dopuszczony lub wyznaczony jako obrońca.

Obwinionemu, o ile już sam nie poczynił starań o wyznaczenie obrońcy, z urzędu wyznaczyć należy go w następujących wypadkach:

- a) jeżeli obwiniony nie ukończył jeszcze 16-go roku życia,
- b) jeżeli obwiniony jest głuchym lub niemym,
- c) jeżeli przedmiotem śledztwa jest zbrodnia, zagrożona pozbawieniem wolności wyżej 10 lat, lub karą śmierci.

Ob in anderen besonderen Fällen dem Angeeschuldigten ein Verteidiger von Amts wegen bestellt werden soll, bestimmt der Vorsitzende des Gerichts nach freiem Ermessen.

Dem von Amts wegen bestellten Verteidiger kann ein angemessenes, von Staats wegen zu zahlendes Honorar zubilligt werden. Die Entscheidung erfolgt endgültig durch den Vorsitzenden des Bezirksgerichts.

§ 7.

Strafvollstreckung.

Die Strafvollstreckung erfolgt durch den Vorsitzenden des Bezirksgerichts (Bezirksrichter) mit Ausnahme der durch die Gemeindeggerichte erkannten Geldstrafen, deren Vollstreckung dem Friedensrichter obliegt.

§ 8.

Bestätigung von Todesurteilen.

Ist auf Todesstrafe oder auf lebenslängliche Freiheitsstrafe erkannt, so unterliegt das Urteil der Bestätigung des Oberbefehlshabers Ost (Stellvertreter).

Das auf Todesstrafe oder auf lebenslängliche Freiheitsstrafe lautende Urteil darf erst vollstreckt werden, nachdem es die Bestätigung erlangt hat.

Die Todesstrafe wird durch Erschießen vollstreckt. Die Ausführung der Vollstreckung überträgt der Oberbefehlshaber Ost (Stellvertreter) dem Militärbefehlshaber des Ortes, an dem die Urteilsvollstreckung erfolgen soll. Über den Hergang bei der Vollstreckung des Todesurteils ist von der dabei anwesenden dienstältesten Militärperson ein Protokoll aufzunehmen und zu den Strafprozessakten zu bringen.

§ 9.

Begnadigung. Strafumwandlung. Strafausschub.

Das Recht der Begnadigung, sowie die Entscheidung über Strafumwandlung und Strafausschub steht dem Oberbefehlshaber Ost (Stellvertreter) zu. Die geschäftliche Bearbeitung und Berichterstattung in diesen Sachen, ebenso auch in den unter § 8 fallenden Angelegenheiten, wird von dem Präsidenten des Obergerichts erledigt.

§ 10.

Der Bezirksrichter hat in allen Fällen, in denen er glaubt, daß die vom Bezirksgerichte verhängte Freiheitsstrafe, auf die nach den bestehenden Gesetzen erkannt werden mußte, unverhältnismäßig hart ist, wegen Einleitung eines Verfahrens betreffend Strafmilderung im Gnadenwege an den Präsidenten des Obergerichts zu berichten, von dem das Weitere zu veranlassen ist.

III. Zivilprozeß.

§ 11.

Vertretung.

In allen das Zivilprozeßverfahren betreffenden Angelegenheiten können sich die Parteien vertreten lassen. Der Vertreter hat eine schriftliche Vollmacht beizubringen. Über die Frage, ob eine Person als Vertreter geeignet und zuzulassen sei, entscheidet endgültig der Vorsitzende des Gerichts.

Eine Verpflichtung der Parteien, sich bei Gericht vertreten zu lassen (Anwaltszwang), besteht nicht.

§ 12.

Rechtsmittel.

Insofern nach den Bestimmungen des geltenden Rechts gegen die im Zivilprozeßverfahren erlassenen Entscheidungen ein Rechtsmittel, über das das höhere Gericht zu entscheiden hat, zulässig ist, gelten folgende Grundsätze: Das Rechtsmittel ist entweder bei dem Gericht, dessen Entscheidung angefochten werden soll oder bei dem höheren Gericht anzubringen. Die Einlegung erfolgt entweder schriftlich oder durch Erklärung zu Protokoll des Gerichtsschreibers eines der beiden vorbezeichneten Gerichte.

Przewodniczący sądu podług własnego uznania postanawia, czy w innych szczególnych wypadkach obrońca z urzędu winien być wyznaczony dla obwinionego.

Obrońcy, w drodze urzędowej wyznaczonemu, może być przyznane odpowiednie honorarium z kasy państwowej. Rozstrzyga o tem definitywnie przewodniczący sądu okręgowego.

§ 7.

Wykonanie kary.

Wykonaniem karnego wyroku zajmuje się przewodniczący sądu okręgowego (sędzia okręgowy) z wyjątkiem zawyrokowanych przez sądy gminne kar pieniężnych, których ustanowienie przysługuje sędziemu pokojowemu.

§ 8.

Potwierdzenie wyroków śmierci.

Jeżeli zawyrokowaną została kara śmierci, lub dożywotniego pozbawienia wolności, wyrok winien być potwierdzony przez naczelnego wodza na wschodzie (zastępcę).

Wyrok kary śmierci lub dożywotniego pozbawienia wolności może być wykonany dopiero po uzyskaniu potwierdzenia.

Karę śmierci wykonuje się przez rozstrzelanie. Przeprowadzenie egzekucyi przekazuje naczelnemu wodzowi na wschodzie (zastępcy) wodzowi wojsk tej miejscowości, w której egzekucya ma być dokonana. Najstarsza w służbie osoba wojskowa, obecna podczas wykonania wyroku śmierci, winna spisać protokół z zajścia tego i dołączyć go do akt procesu karnego.

§ 9.

Ułaskawienie. Zmiana kary. Odwłoka kary.

Prawo ułaskawienia, jako też decyzji co do zamiany i odwłoki kary przysługuje naczelnemu wodzowi na wschodzie (zastępcy). Przygotowanie sprawy i opracowanie sprawozdania w tych kwestyach, jako też w kwestyach, podpadających pod § 8, załatwia prezydent wyższego trybunału.

§ 10.

Sędzia okręgowy we wszystkich wypadkach, w których mniema, że wyznaczona przez sądy okręgowe kara pozbawienia wolności, która podług istniejących ustaw zawyrokowana być musiała, jest zbyt surowa, winien zareferować o wdrożenie postępowania celem złagodzenia kary w drodze łaski do prezydenta wyższego trybunału, który ma obowiązek poczynić dalsze potrzebne kroki.

III. Procesy cywilne.

§ 11.

Strony mogą udzielić plenipotencyi we wszystkich sprawach, dotyczących postępowania w procesach cywilnych. Zastępca winien mieć piśmienne pełnomocnictwo. Przewodniczący sądu rozstrzyga definitywnie, czy dana osoba odpowiednią jest jako zastępca i czy jako taki dopuszczoną być może. Obowiązku powołania adwokata jako zastępcę (przymusu adwokackiego) niema żadna strona.

§ 12.

Środek prawny.

Przy rozpoczęciu decyzji sądów, o ile takowe jest według ustaw dopuszczone (środek prawny), obowiązują następujące zasady: Środek prawny zgłosić należy albo do sądu, którego rozstrzygnięcie ma być rozpoczęte, albo do wyższego sądu. Zgłoszenie winno być dokonane albo piśmiennie, albo przez oświadczenie do protokołu sekretarza sądowego do jednego z wyżej wymienionych sądów.

Die Frist zur Einlegung des Rechtsmittels beträgt in allen Fällen, namentlich also auch bei denjenigen Beschwerden, deren Einlegung nach den Prozessordnungen an eine Frist gebunden ist, 2 Wochen. Die Frist beginnt mit dem Tage der Verkündung der Entscheidung. Ist eine Verkündung nicht erfolgt oder hat sie in Abwesenheit der Partei stattgefunden, so beginnt die Frist mit dem Tage der Zustellung. Die Einlegung vor der Zustellung ist zulässig.

Obige Grundsätze finden entsprechende Anwendung auf Rechtsbehelfe, über die (wie z. B. beim Einspruch gegen Versäumnisurteile) diejenigen Gerichte zu befinden haben, deren Entscheidung angefochten wird. Die Frist zur Einlegung der Rechtsbehelfe beträgt durchweg 2 Wochen.

IV. Verfahren in den Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeit.

§ 13.

Auf das Verfahren in den Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeit finden die Vorschriften der obigen §§ 11 und 12 sinngemäße Anwendung.

§ 14.

Diese Verordnung tritt am 1. April 1915 in Kraft.

Hauptquartier, den 21. März 1915.

Oberbefehlshaber Ost.

von Hindenburg,
Generalfeldmarschall.

10.

Verordnung

betreffend das Strafrecht in dem unter deutscher Verwaltung stehenden Gebiet von Russisch-Polen.

§ 1.

In dem unter deutscher Verwaltung stehenden Gebiete von Russisch-Polen verbleibt es in Ansehung des Strafrechts bei den bisher geltenden Rechtsnormen, insbesondere bei am dem 22. März 1903 bestätigten russischen Strafgesetzbuch, soweit nicht durch besondere Verordnungen Abweichendes bestimmt wird.

§ 2.

Diejenigen Angehörigen des Deutschen Reiches, die zur Zeit der Begehung der Straftat ihren Wohnsitz oder ihren gewöhnlichen Aufenthalt im Deutschen Reiche haben, unterliegen wegen der in dem unter deutscher Verwaltung stehenden Gebiet begangenen strafbaren Handlungen den in Deutschland und Preußen geltenden strafrechtlichen Bestimmungen mit der Maßgabe, daß für derartige Sachen stets die Bezirksamte gerichte zuständig sind. Das Gleiche gilt, wenn sich ein und dasselbe Strafverfahren gegen Angehörige des Deutschen Reiches der oben bezeichneten Art und gegen andere Personen richtet, auch für die letzteren.

§ 3.

Die Vorschrift des § 2 des russischen Strafgesetzbuches wird durch folgende Bestimmungen ersetzt.

Auf strafbare Handlungen werden folgende Strafen erkannt:

1. Todesstrafe,
2. Zuchthaus,
3. Gefängnis,
4. Haft,
5. Geldstrafe.

Dem Chef der Zivilverwaltung steht das Recht zu, diejenigen Personen, die zu einer Freiheitsstrafe rechtskräftig verurteilt sind, zu Arbeiten, die im öffentlichen Interesse erfolgen, zu verwenden und die näheren Anordnungen zu erlassen.

Termin do zgłoszenia środka prawnego wynosi we wszystkich wypadkach 2 tygodnie, zwłaszcza też w tego rodzaju zażaleniach, których zgłoszenie związane jest podług ordynacyi procesowych z pewnym terminem. Termin rozpoczyna się z dniem ogłoszenia rozstrzygnięcia. Jeżeli rozstrzygnięcia nie ogłoszono lub ogłoszono je w nieobecności strony, natenczas rozpoczyna się termin z dniem doręczenia. Zgłoszenie przed wręczeniem jest dozwolone.

Powyższe zasady znajdują odpowiednie zastosowanie do środków prawnych przeciw decyzjom sądowym, co do których (jak n. p. przy opozycyi przeciwko wyrokom zaocznym) decydują te sądy, których rozstrzygnięcie zostało zaczepione. Termin do zgłaszania tychże środków prawnych wynosi w ogólności 2 tygodnie.

IV. Postępowanie w sprawach dobrowolnego sądownictwa.

§ 13.

Dla postępowania w sprawach dobrowolnego sądownictwa znajdują w odpowiednim duchu zastosowanie przepisy powyższych §§ 11 i 12.

§ 14.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. kwietnia 1915 r.

Główna kwatera, dnia 21. marca 1915 r.

Naczelnny wódz na wschodzie.

von Hindenburg,
general-feldmarszałek.

10.

Rozporządzenie

dotyczące prawa karnego dla obszarów Polski rosyjskiej, podlegających niemieckiej administracyi.

§ 1.

Dla obszarów Polski rosyjskiej, podlegających niemieckiej administracyi, pozostają co do prawa karnego i nadal dotychczasowe normy prawne, a mianowicie obowiązują i nadal potwierdzony dnia 22. marca rosyjski kodeks karny, o ile osobne rozporządzenia nie zmieniają takowego.

§ 2.

Obywatele Rzeszy niemieckiej, którzy w czasie popełnienia czynu karygodnego mieszkają lub zazwyczaj przebywają w Rzeszy niemieckiej, z powodu czynu karygodnego, popełnionego na obszarze, będącym pod niemiecką administracyą, podlegają obowiązującym w Niemczech i Prusach prawno-karnym przepisom z zastrzeżeniem, że dla tego rodzaju spraw kompetentni są zawsze sądy okręgowe. To samo odnosi się także do innych osób, jeżeli jedno i to samo postępowanie karne zwraca się przeciwko obywatelom Rzeszy niemieckiej wyżej oznaczonej kategorii i przeciwko tymże osobom.

§ 3.

Przepis § 2 rosyjskiego kodeksu karnego zastępuje się następującym postanowieniem:

Na czyny karygodne ustanawia się następujące kary:

1. Kara śmierci,
2. Dom karny,
3. Więzienie,
4. Areszt,
5. Kara pieniężna.

Naczelnikowi administracyi cywilnej przysługuje prawo użycia osoby, prawomocnie skazanej na karę więzienną, do robót, wykonywanych w publicznym interesie, i wydania bliższych zarządzeń.

§ 4.

O ile w rosyjskim kodeksie karnym zagrożone są kary robót przymusowych lub zesłania do robót osad-

§ 4.

Insoweit durch das russische Strafgesetzbuch Zwangsarbeit und Verschickung zur Ansiedlung als Strafen angedroht werden, tritt Zuchthausstrafe, insoweit Korrekthaus als Strafe angedroht wird, tritt Gefängnisstrafe an deren Stelle.

Die Zuchthausstrafe ist eine lebenslängliche oder eine zeitige. Der Höchstbetrag der zeitigen Zuchthausstrafe ist fünfzehn Jahre, der Mindestbetrag ein Jahr. Auf lebenslängliche Zuchthausstrafe darf nur in schweren Fällen erkannt werden. Über die Art und Weise der Vollziehung der Zuchthausstrafe werden besondere Bestimmungen ergehen.

Sind mildernde Umstände vorhanden, so kann an Stelle der Zuchthausstrafe auf Gefängnis erkannt werden.

Der Höchstbetrag der Gefängnisstrafe ist fünf Jahre, ihr Mindestbetrag ein Tag.

Sämtliche Geldstrafen fließen in die Kasse der Zivilverwaltung.

§ 5.

Der Absatz 1 des § 63 des russischen Strafgesetzbuches erhält folgende Fassung:

„Bei der Zusammenlegung und Anrechnung der Strafen ist sechsmonatliche Zuchthausstrafe einer anderthalbjährigen Gefängnisstrafe, einer zweijährigen Festungsstrafe und einer vierjährigen Haft gleich zu achten.“

§ 6.

Nicht anwendbar sind die nachstehenden Bestimmungen des russischen Strafgesetzbuches: §§ 8, 15, 16, 17, 18, 23, 29, 57, 58, 72, 99 bis 119, 179 bis 192, 259.

§ 7.

Besondere Aufmerksamkeit haben die Gerichte bei Anwendung aller derjenigen Vorschriften zu beobachten, die den Schutz der unter russischer Herrschaft obwaltenden staatlichen und gesellschaftlichen Ordnung bezwecken. Derartige Bestimmungen bestehen, soweit nicht ihre Aufhebung ausgesprochen ist, mit der Maßgabe fort, daß bei ihrer Anwendung den veränderten Umständen Rechnung zu tragen ist, die sich aus der Einführung der deutschen Verwaltung und aus den von dieser Verwaltung verfolgten Zwecken ergeben.

§ 8.

Die in den §§ 453, 454, 455, 456, 467, 471, 472, 555, 562, 563, 564, 584, 589 des russischen Strafgesetzbuches mit Strafe bedrohten Verbrechen sind unbeschadet der allgemeinen Vorschrift über mildernde Umstände (§ 4) — mit zeitigem oder lebenslänglichem Zuchthaus zu bestrafen; jedoch kann auch auf Todesstrafe erkannt werden, wenn diese Strafe nach der besonderen Lage des Falles angemessen erscheint.

§ 9.

Die Bestimmung des § 527 Ziffer 1 des russischen Strafgesetzbuches wird durch folgende Vorschriften ersetzt:

„Eine männliche Person, die von einer Frauensperson, die gewerbsmäßig Unzucht treibt, unter Ausbeutung ihres unsittlichen Erwerbes ganz oder teilweise Lebensunterhalt bezieht oder die einer solchen Frauensperson gewohnheitsmäßig oder aus Eigennutz in bezug auf die Ausübung des unzüchtigen Gewerbes Schutz gewährt oder sonst förderlich ist (Zuhälter), wird mit Gefängnis nicht unter 1 Monat bestraft.“

„Ist der Zuhälter der Ehemann der Frauensperson oder hat der Zuhälter die Frauensperson unter Anwendung von Gewalt oder Drohungen zur Ausübung des unzüchtigen Gewerbes angehalten, so tritt Gefängnisstrafe nicht unter 1 Jahr ein.“

§ 10.

Die Verordnung tritt am 1. April 1915 in Kraft.
Hauptquartier, den 21. März 1915.

Oberbefehlshaber Ost.
von Hindenburg,
Generalfeldmarschall.

dnischen, zastępuje je dom karny, o ile zagrożoną jest kara domu poprawy, miejsce jej zastępuje kara więzienna.

Kara domu karnego jest dożywotnią lub czasową. Najwyższa czasowa kara w domu karnym wynosi pięćnaście lat, najniższa rok. Na dożywotni dom karny wyrokować wolno tylko w ciężkich przypadkach. O sposobie wykonania kary domu karnego wydane będą osobne postanowienia.

Jeżeli zachodzą okoliczności łagodzące, natenczas zamiast domu karnego zawyrokována być może kara więzienna.

Najwyższa kara więzienna wynosi pięć lat, najniższa dzień.

Wszelkie kary pieniężne wpływają do kasy administracji cywilnej.

§ 5.

Ustęp 1 § 63 rosyjskiego kodeksu karnego otrzymuje następujące brzmienie:

„Przy łączeniu i policzaniu kar, sześciomiesięczna kara domu karnego równorzędną jest z półroczną karą więzienną, dwuletnią karą fortieczną, i czteroletnim aresztem.“

§ 6.

Stosowane nie będą następujące postanowienia rosyjskiego kodeksu karnego: §§ 8, 15, 16, 17, 18, 23, 29, 57, 58, 72, 99 do 119, 179 do 192, 259.

§ 7.

Ze szczególną rozważą należy postępować przy zastosowaniu wszystkich tych przepisów, które mają na celu ochronę państwowego i społecznego porządku pod panowaniem rosyjskiem. Tego rodzaju postanowienia, o ile nie zostały zniesione, obowiązują nadal z tem zastrzeżeniem, że przy ich stosowaniu winny być uwzględnione zmienione okoliczności, wynikające z zaprowadzenia niemieckiej administracji i z celów, przez administrację tę zamierzonych.

§ 8.

Zbrodnie, zagrożone karami w §§ 453, 454, 455, 456, 467, 471, 472, 555, 562, 563, 564, 584, 589 rosyjskiego kodeksu karnego — nie naruszając ogólnych przepisów o okolicznościach łagodzących (§ 4) — karane być winny czasowym lub dożywotnim domem karnym; atoli i kara śmierci może być zastosowana, jeżeli odpowiednio do położenia danego wypadku uważa ją się za właściwą.

§ 9.

Postanowienie § 527 cyfr. 1 rosyjskiego kodeksu karnego zastępują następujące przepisy:

„Więzieniem nie niżej miesiąca karany będzie mężczyzna, który od kobiety, prowadzącej nierząd zawodowy, przy wyzyskiwaniu jej niemoralnego zarobkowania, pobiera zupełne lub częściowe utrzymanie, lub który takiej kobiecie nałogowo albo dla własnego pożytku udziela ochrony pod względem wykonywania niemoralnego zawodu, albo wspiera ją (nałożnik) w jakibądź sposób.“

Jeżeli nałożnik jest mężem takiej kobiety lub jeżeli za pomocą gwałtu albo groźb zniewala kobietę do wykonywania niemoralnego zawodu, następuje kara więzienna nie niżej roku.

§ 10.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. kwietnia 1915 r.

Główna kwatera, dnia 21. marca 1915.

Naczelný wódz na wschodzie
von Hindenburg,
generalfeldmarszałek.

11.

Verordnung

betreffend das bürgerliche Recht (Zivilrecht) in dem unter deutscher Verwaltung stehenden Gebiete von Russisch-Polen.

§ 1.

In dem unter deutscher Verwaltung stehenden Gebiete von Russisch-Polen verbleibt es in Ansehung des bürgerlichen Rechts (Zivilrechts), einschließlich des Handels- und Wechselrechts bei den bisher geltenden Rechtsnormen, soweit nicht besondere Verordnungen abweichende Bestimmungen enthalten.

§ 2.

In allen Rechtsangelegenheiten, in denen juristische Personen und ähnliche Rechtsgebilde beteiligt sind, die zurzeit keinen gesetzlichen Vertreter haben, ist der erforderliche Vertreter vom Gericht auf Antrag oder von Amts wegen zu bestellen. Diese Vorschrift gilt namentlich auch für solche Fälle, in denen bisher die Vertretung durch die „Prokuratorja w Królestwie Polskiem“ stattfand.

§ 3.

Die Verordnung tritt am 1. April 1915 in Kraft.
Hauptquartier, den 21. März 1915.

Oberbefehlshaber Ost.

von Hindenburg,
Generalfeldmarschall.

12.

Verordnung

betreffend die Hypotheken- und Grundbuchangelegenheiten in dem unter deutscher Verwaltung stehenden Gebiete von Russisch-Polen.

§ 1.

In Ansehung der Hypotheken- und Grundbuchangelegenheiten verbleibt es in dem unter deutscher Verwaltung stehenden Gebiete von Russisch-Polen bei dem bisher geltenden Recht, soweit nicht durch Verordnungen ein anderes bestimmt ist.

§ 2.

Ist ein Hypothekenbuch infolge der Kriegsunruhen oder aus einem anderen Grunde vernichtet oder dem Gericht nicht oder nur schwer zugänglich, so hat das letztere trotzdem alle das Grundstück betreffenden Rechtsakte zu erledigen, soweit es sich ohne das Hypothekenbuch ermöglichen läßt. Insbesondere wird die Entgegennahme von Erklärungen, die das Grundstück und dessen Rechtsverhältnisse betreffen, nicht dadurch gehindert, daß die Eintragung im Hypothekenbuch zurzeit nicht erfolgen kann.

Dem Gericht bleibt es überlassen, mit Bezug auf einen zu erledigenden Rechtsakt die erforderlichen Aufklärungen und überhaupt alle zweckdienlich erscheinenden Maßnahmen, insbesondere auch Vernehmungen von Zeugen und sonstige Beweiserhebungen, anzuordnen.

Hinsichtlich der Entziehung, Änderung und Endigung der das Grundstück betreffenden Rechte, sowie hinsichtlich der Grundsätze über den öffentlichen Glauben der Hypothekenbücher verbleibt es bei dem bisher geltenden Recht.

§ 3.

Die Verordnung tritt am 1. April 1915 in Kraft.
Hauptquartier, den 21. März 1915.

Oberbefehlshaber Ost.

von Hindenburg,
Generalfeldmarschall.

11.

Rozporządzenie

dotyczące prawa obywatelskiego (prawa cywilnego) dla obszarów Polski rosyjskiej, podlegających niemieckiej administracji.

§ 1.

Na obszarze Polski rosyjskiej, podlegających niemieckiej administracji, obowiązuje nadal obecne prawo obywatelskie (prawo cywilne), włącznie prawa handlowego i prawa wekslowego, o ile osobne zarządzenia nie zawierają odmiennych postanowień.

§ 2.

We wszystkich sprawach prawnych, w których uczestniczą osoby jurystyczne i podobne osoby prawne, nie mające w danej chwili prawnego zastępcy, sąd na wniosek lub z urzędu wyznacza zastępcę. Przepis ten obowiązuje mianowicie także w takich wypadkach, w których dotąd zastępcą była „Prokuratorja w Król. Polskiem.“

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. kwietnia 1915 r.

Główna kwatera, dnia 21. marca 1915.

Naczelný wódz na wschodzie

von Hindenburg,
generał-feldmarszałek.

12.

Rozporządzenie

dotyczące spraw ksiąg hipotecznych i gruntowych dla obszarów Polski rosyjskiej, podlegających niemieckiej administracji.

§ 1.

Dla spraw ksiąg hipotecznych i gruntowych na obszarach Polski rosyjskiej pod niemiecką administracją obowiązuje nadal obecne prawo, o ile rozporządzenia go nie zmieniają.

§ 2.

Jeżeli skutkiem niepokoju wojennych, lub z innego powodu księga hipoteczna zniszczoną została, albo dla sądu jest niedostępna lub trudno dostępną, sąd mimo to winien załatwić wszystkie akta prawne, dotyczące gruntu, o ile bez księgi hipotecznej można to skutecznie. Mianowicie przyjmowanie oświadczeń, które dotyczą gruntu i jego stosunków prawnych, nie może doznawać przeszkody skutkiem tego, że zapisanie do księgi hipotecznej nie mogło być dokonane we właściwym czasie.

Sąd ze względu na akt prawny, który ma być załatwiony, zażądać może potrzebnych wyjaśnień, wogóle zarządzić może wszelkie właściwe środki, mianowicie przesłuchanie świadków i inne dochodzenia.

Ze względu na powstanie, zmianę i zanik praw, dotyczących gruntu, jako też ze względu na zasady publicznej wiary dla ksiąg hipotecznych obowiązuje nadal istniejące prawo.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. kwietnia 1915 r.

Główna kwatera, dnia 21. marca 1915 r.

Naczelný wódz na wschodzie

von Hindenburg,
generał-feldmarszałek.

13.

Verordnung

betreffend die Konkursachen in dem unter deutscher Verwaltung stehenden Gebiete von Russisch-Polen.

§ 1.

In dem unter deutscher Verwaltung stehenden Gebiete von Russisch-Polen verbleibt es in Ansehung des Konkursrechts bei den bisher geltenden Rechtsnormen, soweit nicht in den nachstehenden Vorschriften ein anderes bestimmt ist.

§ 2.

Für das Konkursverfahren ist das Bezirksgericht zuständig. Konkurskommissar ist der Vorsitzende des Bezirksgerichts, der je nach Bedarf einen oder mehrere Konkursverwalter zu ernennen hat.

§ 3.

Gegen die Entscheidung des Konkursgerichts und des Konkurskommissars findet ein Rechtsmittel nicht statt.

§ 4.

Die Verordnung tritt am 1. April 1915 in Kraft.

Hauptquartier, den 21. März 1915.

Oberbefehlshaber Ost.

von Hindenburg,
Generalfeldmarschall.

14.

Verordnung

betreffend die Anordnung einer Geschäftsaufsicht zur Abwendung des Konkursverfahrens.

§ 1.

In dem unter deutscher Verwaltung stehenden Gebiete von Russisch-Polen können Kaufleute oder Handelsgesellschaften, die infolge des Krieges zahlungsunfähig geworden sind, bei dem Bezirksgerichte die Anordnung einer Geschäftsaufsicht zur Abwendung des Konkursverfahrens beantragen.

§ 2.

Der Schuldner hat mit dem Antrag ein Verzeichnis der Gläubiger unter Angabe ihrer Adressen, eine Übersicht des Vermögensstandes in Form einer Gegenüberstellung der einzeln aufzuführenden Aktiven und Passiven und auch die letzte Bilanz einzureichen.

§ 3.

Dem Antrag ist stattzugeben, wenn die Behebung der Zahlungsunfähigkeit nach Beendigung des Krieges in Aussicht genommen werden kann.

Der Vorsitzende des Bezirksgerichts entscheidet über den Antrag nach freiem Ermessen.

§ 4.

Wird dem Antrag stattgegeben, so bestellt der Vorsitzende des Bezirksgerichts eine oder mehrere Personen zur Beaufsichtigung der Geschäftsführung des Schuldners und teilt den Gläubigern die Anordnung der Geschäftsaufsicht und die Aufsichtspersonen mit.

§ 5.

Während der Dauer der Geschäftsaufsicht darf das Konkursverfahren über das Vermögen des Schuldners nicht eröffnet werden. Arreste und Zwangsvollstreckungen in das Vermögen des Schuldners finden nur zugunsten der Gläubiger statt, die vom Verfahren nicht betroffen werden.

§ 6.

Die Aufsichtspersonen haben die Geschäftsführung des Schuldners zu unterstützen und zu überwachen. Zu diesem

13.

Rozporządzenie

dotyczące spraw konkursowych dla obszarów Polski rosyjskiej, podlegających niemieckiej administracyi.

§ 1.

Na obszarach Polski rosyjskiej, podlegających niemieckiej administracyi, stosują się nadal przepisy istniejącego prawa konkursowego, o ile poniższe zarządzenia nie ustanawiają zmian.

§ 2.

Dla prowadzenia postępowania konkursowego kompetentny jest sąd okręgowy. Komisarzem konkursowym jest przewodniczący sądu okręgowego, który w miarę potrzeby zamianować winien jednego lub kilku zawiadowców konkursowych.

§ 3.

Przeciwko rozstrzygnięciu sądu konkursowego i komisarza konkursowego nie ma środka prawnego.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. kwietnia 1915.

Główna kwatera, dnia 21. marca 1915.

Naczelný wódz na wschodzie

von Hindenburg,
generał-feldmarszałek.

14.

Rozporządzenie

dotyczące zarządzenia nadzoru nad interesem celem odwrócenia postępowania konkursowego.

§ 1.

Na obszarach Polski rosyjskiej pod niemiecką administracyą kupcy lub stowarzyszenia handlowe, którzy z powodu wojny stali się niewypłacalnymi, mogą zgłosić wniosek do sądu okręgowego o zarządzenie nadzoru nad interesem, celem odwrócenia postępowania konkursowego.

§ 2.

Dłużnik winien wraz z wnioskiem doręczyć spis wierzycieli z podaniem ich adresów, oraz przegląd stanu majątkowego w formie przeciwstawienia oddzielnie wygotowanych aktywów i pasywów, a także ostatni bilans.

§ 3.

Wniosek uwzględnić należy, jeżeli są widoki usunięcia niewypłacalności po ukończeniu wojny.

Przewodniczący sądu okręgowego podług własnego uznania decyduje o wniosku.

§ 4.

Po uwzględnieniu wniosku przewodniczący sądu okręgowego ustanawia jedną lub więcej osób celem nadzoru nad prowadzeniem interesu dłużnika i donosi wierzycielom o zarządzeniu wydanem w celu nadzoru, oraz podaje im osoby nadzorcze.

§ 5.

W ciągu trwania nadzoru nad interesem nie wolno otwierać postępowania konkursowego nad majątkiem dłużnika. Areszty i egzekucye majątku dłużnika dopuszczalne są tylko na korzyść wierzycieli, nie dotkniętych postępowaniem.

§ 6.

Osoby nadzorcze winny popierać prowadzenie interesu dłużnika i czuwać nad nim. W tym celu mogą wydać

Zwecke können sie die erforderlichen Maßnahmen treffen, insbesondere die Geschäftsführung ganz oder teilweise einer anderen Person übertragen. Widerspricht der Schuldner, so hat das Gericht das Erforderliche anzuordnen.

Die Aufsichtspersonen haben gegen den Schuldner Anspruch auf Erstattung angemessener barer Auslagen und auf Vergütung für ihre Geschäftsführung. Die Festsetzung der Auslagen und der Vergütung erfolgt durch das Gericht.

§ 7.

Der Schuldner ist verpflichtet, jeder Aufsichtsperson Einsicht in seine Geschäftsbücher und sonstigen Aufzeichnungen zu gewähren und Auskunft über den Stand seines Vermögens und über seine Geschäfte zu geben.

Der Schuldner soll ohne Zustimmung der Aufsichtspersonen weder unentgeltliche Verfügungen oder Verfügungen über Grundstücke und Rechte an Grundstücken vornehmen, noch Ansprüche befriedigen oder sicherstellen, noch auch andere als solche Verbindlichkeiten eingehen, die zur Fortführung des Geschäfts oder zu einer bescheidenen Lebensführung des Schuldners und seiner Familie erforderlich sind.

§ 8.

Die vorhandenen Mittel sind, soweit sie nicht zur Fortführung des Geschäfts und zu einer bescheidenen Lebensführung des Schuldners und seiner Familie erforderlich sind, zur Befriedigung der Gläubiger zu verwenden; Umfang und Reihenfolge der Befriedigung bestimmen die Aufsichtspersonen nach billigem Ermessen. In Streitfällen entscheidet das Gericht.

§ 9.

Von dem Verfahren werden nicht betroffen:

1. Die Gläubiger, deren Ansprüche auf Rechtshandlungen des Schuldners berufen, die dieser nach der Anordnung der Geschäftsaufsicht mit Zustimmung der Aufsichtspersonen vorgenommen hat oder ohne solche Zustimmung vornehmen durfte;
2. die Gläubiger, denen im Falle des Konkurses ein Anspruch auf Aussonderung zusteht;
3. die Gläubiger, soweit sie im Falle des Konkurses abgeforderte Befriedigung beanspruchen können.

§ 10.

Handelt der Schuldner seinen Verpflichtungen zuwider oder liegen sonstige wichtige Gründe vor, so kann der Vorsitzende des Bezirksgerichts das Verfahren aufheben.

§ 11.

Die Entscheidungen des Vorsitzenden des Bezirksgerichts sind unanfechtbar.

§ 12.

Das Verfahren ist gebührenfrei; auf die Auslagen finden die Vorschriften des 5. und 6. Abschnittes des deutschen Gerichtskostengesetzes entsprechende Anwendung. Pauschätze werden nicht erhoben.

§ 13.

Die vorstehenden Bestimmungen finden sinngemäße Anwendung, falls ein Nichtkaufmann den Antrag auf Anordnung einer Geschäftsaufsicht stellt.

§ 14.

Diese Verordnung tritt 1. April 1915 in Kraft.

Hauptquartier, den 21. März 1915.

Oberbefehlshaber Ost.

von Hindenburg,
Generalfeldmarschall.

entsprechende Verfügungen, besonders können sie die Verwaltung des Interesses vollständig oder teilweise einer anderen Person übertragen. Widerspricht der Schuldner, so hat das Gericht das Erforderliche anzuordnen.

Osoby nadzorcze mają prawo żądania od dłużnika zwrotu odpowiednich gotówkowych wydatków, oraz prawo wynagrodzenia za prowadzenie interesu. Wydatki i wynagrodzenie ustanawia sąd.

§ 7.

Dłużnik winien przedłożyć książki handlowe i inne dokumenta każdej osobie nadzorczej, oraz dać wyjaśnienie o stanie swego majątku i swych interesów.

Bez zgody osób nadzorczych dłużnikowi nie wolno podejmować bezpłatnych zarządzeń lub rozporządzać w sprawie gruntów i praw na gruntach, ani też zaspakajać pretensji lub je ubezpieczać ani też wogóle podejmować innych zobowiązań potrzebnych do prowadzenia interesu lub do skromnego utrzymania dłużnika i jego rodziny.

§ 8.

O ile istniejące zasoby nie są potrzebne do prowadzenia interesu i do skromnego utrzymania dłużnika i jego rodziny, należy je obrócić na zaspokojenie wierzycieli. Wysokość i następstwo kolejne zaspokojenia oznaczają osoby nadzorcze podług słusznego uznania. W wypadkach spornych rozstrzyga sąd.

§ 9.

Postępowanie nie dotyczy:

1. wierzycieli, których pretensje polegają na czynnościach prawnych dłużnika, jakie tenże podjął po zarządzeniu nadzoru nad interesem za aprobatą osób nadzorczych, lub mógł je podjąć bez tejże aprobaty.
2. wierzycieli, którym w razie konkursu przysługuje prawo wydzielenia,
3. wierzycieli, którzy w razie konkursu rościć sobie mogą prawo do oddzielnego zaspokojenia.

§ 10.

Jeżeli dłużnik wykracza przeciwko swym zobowiązaniom, lub jeżeli zachodzą inne ważne powody, przewodniczący sądu okręgowego może znieść postępowanie.

§ 11.

Rozstrzygnięcia przewodniczącego sądu okręgowego są niezaczeplalne.

§ 12.

Postępowanie jest wolne od opłat; dla wydatków znajdują odpowiednie zastosowanie przepisy 5 i 6 ustępu niemieckiej ustawy o kosztach sądowych. Ryczałtowych opłat się nie pobiera.

§ 13.

Powyższe postanowienia znajdują zastosowanie w odpowiednim duchu, jeżeli zgłosi wniosek o zarządzenie nadzoru nad interesem osoba, która nie jest kupcem.

§ 14.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1, kwietnia 1915.

Główna kwatera, dnia 21 marca 1915.

Naczelnny wódz na wschodzie.

von Hindenburg,
general-feldmarszałek.

15.

Verordnung

betreffend die Zwangsvollstreckung in das unbewegliche Vermögen in dem unter deutscher Verwaltung stehenden Gebiete von Russisch-Polen.

§ 1.

In Ansehung der Zwangsvollstreckung in das unbewegliche Vermögen verbleibt es in dem unter deutscher Verwaltung stehenden Gebiete von Russisch-Polen bei den bisher geltenden Rechtsnormen, soweit nicht besondere Verordnungen Abweichendes bestimmen.

§ 2.

Die Verordnung tritt am 1. April 1915 in Kraft.
Hauptquartier, den 21. März 1915.

Oberbefehlshaber Ost.

von Hindenburg,
Generalfeldmarschall.

16.

Verordnung

betreffend das Gebühren- und Kostenwesen in dem unter deutscher Verwaltung stehenden Gebiet von Russisch-Polen.

§ 1.

Nachstehende Verordnung umfaßt das gesamte Gebühren- und Kostenwesen bei denjenigen Gerichten, die sich in dem unter deutscher Verwaltung stehenden Gebiete von Russisch-Polen befinden. Sie erstreckt sich namentlich auch auf die Gebühren der Gerichtsvollzieher und der Zeugen und Sachverständigen.

§ 2.

Sämtliche Gebühren fließen in die Kasse der deutschen Zivilverwaltung; gegebenenfalls werden sie aus dieser Kasse gezahlt.

§ 3.

Für die Gebührenrechnung ist die in Rußland geltende Geldwährung maßgebend. In weit in den nachstehend in Bezug genommenen deutschen und preussischen Vorschriften die deutsche Währung zugrunde gelegt ist, hat eine Umrechnung einzutreten, und zwar dergestalt, daß der Rubel zu dem durch amtliche Verordnung festgesetzten Kurse in Anlaß zu bringen ist.

§ 4.

Für das gesamte Gebühren- und Kostenwesen bei den Gemeindegerechten hat es unter Berücksichtigung obiger Grundsätze bei dem bisherigen Recht sein Verwenden.

§ 5.

In Ansehung der übrigen Gerichte erfolgt die Erledigung des Gebühren- und Kostenwesens unter sinngemäßer Anwendung und möglichster Anlehnung an die folgenden Vorschriften:

- a) Deutsches Gerichtskostengesetz,
- b) Preussisches Gerichtskostengesetz,
- c) Preussische Gebührenordnung für Gerichtsvollzieher,
- d) Gebührenordnung für Zeugen und Sachverständige.

Inoweit Änderungen dieser Vorschriften stattgefunden haben, ist die neueste Fassung maßgebend.

§ 6.

Gebühren und Kosten unter drei Rubel und solche, deren Verreibung nach Lage der Verhältnisse aussichtslos erscheint, kann der Vorsitzende des Gerichts in geeigneten Fällen niederschlagen. Der Grund der Niederschlagung ist attestkundig zu machen.

§ 7.

Die Verordnung tritt am 1. April 1915 in Kraft.
Hauptquartier, den 21. März 1915.

Oberbefehlshaber Ost.

von Hindenburg,
Generalfeldmarschall.

15.

Rozporządzenie

dotyczące egzekucyi nieruchomości majątku na obszarach Polski rosyjskiej, podlegających niemieckiej administracyi.

§ 1.

Na obszarach Polski rosyjskiej, podlegających niemieckiej administracyi, obowiązują dla egzekucyi nieruchomości majątku dotąd istniejące normy prawne, o ile osobne rozporządzenia odmiennych nie zawierają przepisów.

§ 2.

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1. kwietnia 1915 r.

Główna kwatera, dnia 21. marca 1915.

Naczelný wódz na wschodzie

v. Hindenburg,
generał-feldmarszałek.

16.

Rozporządzenie

dotyczące opłat, należności i kosztów dla obszarów Polski rosyjskiej, podlegających niemieckiej administracyi.

§ 1.

Poniższe rozporządzenie obejmuje ustrój opłat, należności i kosztów przy sądach, znajdujących się na obszarach Polski rosyjskiej, podlegających niemieckiej administracyi. Rozciąga się ono mianowicie także na należności dla komorników sądowych, oraz świadków i rzeczoznawców.

§ 2.

Wszelkie należności wpływają do kasy niemieckiej administracyi cywilnej, względnie z kasy tej będą wypłacane.

§ 3.

Dla obliczania opłat i należności miarodawczą jest istniejąca w Rosyi moneta. O ile w uwzględnionych poniżej niemieckich i pruskich przepisach wzięta jest za podstawę niemiecka moneta, winno być dokonane przeliczenie i to w ten sposób, że rubla oblicza się po kursie, ustanowionym urzędowym rozporządzeniem.

§ 4.

Dla całego ustroju opłat, należności i kosztów przy sądach gminnych obowiązuje dotychczasowe prawo przy uwzględnieniu powyższych zasad.

§ 5.

Sprawy opłat, należności i kosztów przy innych sądach załatwiane będą przy zastosowaniu w odpowiednim duchu następujących przepisów:

- a) niemieckiej ustawy o kosztach sądowych,
- b) pruskiej ustawy o kosztach sądowych,
- c) pruskiej ordynacyi należności dla komorników sądowych,
- d) ordynacyi należności dla świadków i rzeczoznawców. O ile przepisy te zmienione zostały, miarodajnem jest najnowsze brzmienie.

§ 6.

Należności i koszty poniżej 3 rubli i takie, których ściąganie w danych stosunkach zdaje się nie mieć widoków, przewodniczący sądu może umorzyć w odpowiednich wypadkach. Powód umorzenia należy w aktach zapisać.

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. kwietnia 1915 r.

Główna kwatera, dnia 21. marca 1915 r.

Naczelný wódz na wschodzie

von Hindenburg,
generał-feldmarszałek.